

Óceán az Ealon

Asterios

– Aranyos kis rendszer, ugye? – közlöm a fiúkkal. Előttünk egy bolygó kéklik a távolban: az Eal. Még mindig a Train Spotter nevű teherhajón vagyunk. A konvojunk ott áll, lényegében egyedül a nagy semmi közepén. Igaz, több teherhajó, korvettek, siklók és rengeteg vadász alkotják a csapatot. Már lassan egy félórája itt dekkolunk. Mögöttünk a kapu energiakapcsai szinte izzanak, a gyűrűben egy tó vize vet haragos hullámokat.

– Remélem, egy pár percig még kitart ez a vacak – mutat rá Gnamas, a félork herceg. – Megy a kódolt jeladónk?

– Igen, uram! – feleli a kormányos.

– Mindenki húzódjon távolabb a kaputól. Hagyjatok helyet az Úrnőnek! – érkezik egy üzenet a gyűrűből, hipertéri adásként. Talán Csatacirkáló Sean hangja?

– Hölgyeim és uraim, itt Theresa beszél. Üdvözlök mindenkit az Eal rendszerben, nemsokára megérkezünk. Ha balra néznek, ott a nagy semmi látható, ha jobbra néznek, ott egy holdacska kotlik. Óvatosan, ne zavarjuk meg a védett égítést a költésben. – Ez az Úrnő! Itt jön a féreglyukban. Ó, hogy ennek mennyire örülünk! Mi. Mert az egyetlen, szembemenetre váró törp teherhajót már így is a frász kerülgeti a nagy létszámú, ismeretlen konvoj láttán. Szétszóródva, minden felől körbe vesszük, elugrani pedig nem tud a gyűrű foglaltsága miatt. Nagyon bátor, vagy nagyon részeg tagok lehetnek, mert nem jelezték, hogy megadnák magukat. Nem is hallották volna Gnamas felszólítását? Ilyenkor mondjuk azt, hogy: „A megadási szándék egyértelmű jelzésének hiányában, nem garantálhatjuk a testi épségüket!” Ekkor, mintha egy gejzír lövellne ki a portál közepéből, aztán megérkezik Theresa. A törpöket pedig egy szemvillanás alatt atomok halmazává zúzza egy drenya nagy, kemény orra.

– Fiam, örülök, hogy megvagytok – halljuk Graun hangját a komlinken. – Gyertek be végre, rakodjatok át.

– Amelyik vadásznak kevés az ellátmánya, szintén nyomás befelé! – utasítja a madarait Mac'Erra.

– Mehetnek ki a felderítő drónok – Mirr'Age cica szintén aktív.

– Itt M3, mind megvagyunk, ellenséges aktivitás nem érzékelhető a rendszerben! – a Skót kötelességtudóan jelent.

– Legközelebb talán szóljatok, ha törmelék van az útban – kéri meg Gnamast Theresa.

– Törmelék? Az egy törp teherhajó volt. Mindegy, ne zavarja, Úrnőm! Boldoggá tesz bennünket, hogy biztonságban megérkezett.

– Ennyi férfit egyszerre – mondja a Francia. – Micsoda asszony!

– Azért, ezt ne hangoztasd Martha előtt – adok a M5-nek egy kéretlen tanácsot. Bólogatva helyesel.

– Otthon, édes otthon! – néz a drenyára Skót.

Milyen igaza van. Ott vannak a bajtársaink, a barátaink, és a nőink, ha már a boldoggá tétel felmerült. A gyűrű közben rogyadozik, pár helyen szikrázik is. De hát kit érdekel, mikor mind itt vagyunk. Ha végre átrakodunk a teherhajóból a drenyába, akkor biztosan lesz pár szabad órámm. Először beszélni akarok a Mindenek Mutterjával, mert volna egy kérdésem hozzá. De utána nem várok tovább, hiszen minek? Meg akarom kérni Cat kezét, és persze beadni a nősülési kérelmemet, ahogyan azt illik a szabályzat szerint.

Mindenek Mutterja megértően néz rám. Érti, hogy mire vagyok kíváncsi. Ha valaki anyaistennő volt egy bolygón, annak az évezredek alatt sokkal komolyabb vagy éppen ostobább kérdéseket is tettek már fel. Az enyém viszonylag egyszerű: emberként születtem,

de bőrváltó vagyok. Így százhusz éves is elmúltam már. Azt szeretném tudni, hogy átlagban meddig él egy nem bőrváltó minotaurusz?

– Tehát, attól félsz Asterios, hogy Cat nemsokára megöregszik, aztán pedig itt hagyja ezt nem túl szép világot? Te pedig túléled, hiszen például Francia barátod a háromszázat is betöltötte – miközben beszél, kedvesen mosolyog rám.

– Pontosán – felelem. – Nem akarok ennyire előre szaladni, de aztán nézzem végig, ahogy megöregszenek és meghalnak a gyerekeink is? Én szeretem ezt a nőt, de tényleg. És azt is tetszik tudni, hogy valahol legbelül nagyon szeretnék apuka lenni. Ne csak egy két lábon járó tank, egy vaspáncélba bugyolált gyilkos legyek.

– Értem. Semmi szokatlan nincs a kérdésedben. Nos, Cat kisasszony a húszas éveiben járónak tűnik a megfigyeléseim szerint. Azt ugye tudod, hogy a csodalények rendszerint tovább élnek, mint az emberek?

– Igen, valami jó csak legyen már abban, hogy ilyen rusnyák vagyunk. Pontosabban szólva rusnya vagyok – mutatok a fejemre. – Cat persze gyönyörű. De jó, hogy nem lett belőlem rentaur, így életem párja nem egy két lábra állított antropomorf tehén, emberi kézfejjel.

– És hány éves Cat a naptár szerint, Magyar?

– Elmúlt negyven, úgy tudom. Illetlenség egy nőtől megkérdezni a korát, főleg így negyven felett – itt elmosolyodom. – De pontosan tudom, mikor van a születésnapja! Úgy emlékszem, vannak majd kétszáz éves példányok is a bolygóján. Egy ember életének a kétszerese.

– Igen, jó a válasz. A legtöbb helyen ennyi a fajtátok maximális élettartama. Komolyan megkéred a kezét? Szeretnéd, hogy a feleséged legyen?

– Nagyon szeretném. Kicsit félek, hogy mit mond rá, de mindenképpen megkérem.

– Akkor javaslom, hogy oszd meg vele az életerődet. Egy egyszerű mágikus szertartás. Nem tőlem tudod, de Lexa is megcsinálta a Skóttal. Van azért egy kellemetlen mellékhatása. Ugyanis, ha a szertartás után mégis elveszted a társadat, akkor elméletileg nem tudsz új szerelemre lelni. Inkább úgy fogalmaznék, hogy nagyon nehéz lesz.

– Lehet, hogy nem is akarok. Várjunk csak? – nézek a Muterra.

– Nem sietünk sehová, Asterios – feleli.

– Tekintsünk el most attól az önző dologtól, hogy jaj, mi lesz velem, ha Cat nincs többé. Képzeld el, hogy néhány tucat harcos nyuszi vitézül szétvagdal, esetleg a fejemre potyog egy lelőtt úrhajó. Szóval itt hagyom ezt a borzasztó világot. Ez esetben Cat egyedül marad, úgy, hogy nagyon kevés esélye van egy másik kapcsolatra mágikus megosztás miatt. És ez a forgatókönyv a jelenlegi munkám tükrében sokkal valószínűbb! – ismerem fel a problémát.

– Okos vagy, Asterios. Nem azért mondtam el, hogy elvegyem a kedvedet az egész lánykéréstől, mert olyan szomorúan nézel rám, hogy már attól légnyomást kapok. Ha Cat lesz olyan örült, hogy igent mond, akkor majd be kell avatnod ebbe a nagyon fontos dologba is.

– Mindenféléképpen – mondom az anyaistennőnek.

– Gyűrűd az már van? – érdeklődik a Muter.

– Van, a Rhegenz meghozta még a Terra Tizenháromnál, szerencsére voltak szívesek a kis egyéni rendelésemet is átküldeni. Nem túl csicsás, nincs benne pl. drágakő, a minotauruszok amúgy is jobban szeretik a puszta fēmet.

– Jól van, Magyar! Ne felejtsd el, amit mondtam a szertartásról. És, ha már így felmerült: micsoda Cat teljes neve?

– De ne tessék kinevetni, ha elmondom! – nézek rá.

– Megígérem – mondja a Mindenek Muterja komoly hangon.

– Stripes. Cat Stripes a neve.

Nem nevet ki, tehát máris megállapítom, hogy nem angolszász az egykori anyaistennőnk. Mert ez név angolul macska-csíkokat jelentene. Jó, hát az egykori magyar vezetéknevek fele meg valamilyen foglakozást jelölt, szóval inkább meg sem szólalok.

Elköszönök Mindenek Muterjától, a következő utam a parancsnokhoz vezet. Még addig el akarom kérni a kitöltendő dokumentumot, mielőtt ez a sok ügyes ott az Ealon kitalál nekünk valamit. Ferdinánd parancsnok nem a szolgálati irodában van, hanem az egyik edzőteremben. Hogy az idő ne teljen haszontalanul, én is úgy készültem, hogy megmozgassak pár tíz kilót, miközben beszélünk. Egy kis mozgás mindig jól esik, illetve, arra már nagyon-nagyon régen rájöttem, hogy ez a test könnyebben alakítható, mint egy sima emberé. Szorgalommal sok mindent el lehet érni, bármi is legyen! Ebben a melóban fontos a fizikai kondíció, illetve, ha jól emlékszem, nem láttam girhes minotaurusz bikát a galaxisban. Nehogy már kinézzenek maguk közül, hogy én csak emberként kezdtem a pályafutásomat. Igaz, Ferdinánd parancsnok, kódnevén M1, még páncél nélkül is egy kolosszus. Nálam is magasabb, pedig én is majd' kettőötven vagyok. Még néha mindig hihetetlenek ezek a számok!

– Szóval, ha jól értem, meg szeretnél nőszülni, Magyar? – néz rám a parancsnokunk. Egész megnyerő figura amúgy, részben annak köszönheti, hogy az egyik szeme körül fekete a szőr, a túlóldalt meg fehér. Persze, rögtön eszembe is jut egy nagyon régi mesefigura még a Földről. Aztán el is felejttem, mert a mi Ferdinándunk egyáltalán nem töketlen. Viszont őt is simán betiltották volna a harmincas és negyvenes években. Főleg azért, mert egyszer, ketten az apjával elintézték egy teljes hadosztályt. Jó, gyalogos hadosztály volt, de tizenkétezen haraptak a fübe! Az ilyesmit nem szívesen kommunikálják a militarista diktatúrák.

– Igen, ezt terveztem, parancsnok. Persze, a kivitelezés, mint minden akciónál, nem csak rajtam múlik. Az én drágám egyetlen szóval romba tudja dönteni a haditerveimet – nézek rá, aztán újra megemelem a súlyzómat. Ezt egy kis chip számolja, majd elküldi a falon lógó kijelzőnek. Húsznál tartok. Egy emberi technikus sétál el előttünk, törölközővel a nyakában. Kissé hihetetlenkedve figyel, ahogyan egy kézzel mozgatjuk a kétkezes használatra szánt súlyokat.

– Ha jól számoltam, akkor megvan a szolgálati időm, szóval ebből az irányból nincs probléma. Illetve, hát a jelölted ellen sem lehet semmiféle kifogásom – mosolyog rám. Valószínűleg azt hiszi, hogy most valami hülyeséget is mondok még, a rám olykor jellemző módon. Mivel azonban ezt nem teszem, belátja, hogy nagyon komolyan gondolom az egész dolgot.

– Biztosan aranyos bocijaitok lesznek – teszi még hozzá, aztán oldalra néz. Az ülőpad mellett, egy kis széken egy fénykép áll bekeretezve. A parancsnok sehová nem megy nélküle. A kép a feleségét, a szép Rosamund úrhölgyet ábrázolja, és a fiukat, a legkisebb Ferdit.

– Remélem – felelem kurtán. Tudom, hogy a kis minotauruszok nagy becsben tartott jövevények. Minek szaporodjon gyorsan a faj, ha egyszer a tagjai viszonylag hosszú életűek? Bezzeg a nyamvadtnyulak nem bírnak így működni. Már régen kipusztultak volna az összes galaxisból, minden értelmes és nem értelmes lény nagy örömére.

– Hiányozik a családja, igaz? – kérdezem tőle.

– Jobb nekik a Rhegenz fedélzetén egyelőre. Igaz, a fiam nagyon szeretne szervo lovag lenni – mondja halkan. Gondolom, nagy büszkeség ez Ferdinándnak! A családja férfi tagjai évszázadok óta viselik a szervo páncélt. Persze, látom rajta, hogy félti az elsőszülöttét, én is azt tenném a helyében. Egyik galaxis veszélyesebb hely, mint a másik.

– Akkor pedig lassan ideje elkezdeni a képzését – mondja komoly hangon. – Neked és a Franciának könnyű dolgok voltak, hiszen embernek születtetek.

Nem gondoltam volna, hogy ez előnyt jelent. M1 azonban tovább folytatja:

– Ha például zajt hallasz a hátad mögül, te ösztönösen hátra fordulsz. Egy született minotaurusz azonban először a fülét fordítja hátra ilyenkor. Már pedig, ha a páncéled vezérlése olyan, akkor nem lehet ész nélkül csapkodni a füleiddel! Nálad ez a mozgás inkább tudatos – magyarázza. Ezt így végig sem gondoltam. Jó, nekem már volt több évtized vasruhás tapasztalatom, mielőtt a mostani szerelésemet magamra ölthettem.

– Hát, a páncélok tervezői biztosan emberek voltak – teszem hozzá. Kezdenek fájni az izmaim. Nem akarok szégyenben maradni, hogy már ennyitől is remegek! Koncentrálok: nem

fáradhatsz el, Asterios. Ha ezen múlik a társaid élete? Vagy a szerelmedé? Grrr, a harag mindig erőt ad. Közben a parancsnok abbahagyja a gyakorlatokat, és megtörli a nyakát:

– Persze, a lényegről ne felejtkezzem el. Átküldöm az űrlapot! – nyúl a kommunikátoráért. Erre én is leteszem a súlyt, és előszedem a saját elektronikus szerkentyűmet.

– És ha a kis Ferdinánd mégsem akar lovag lenni? – muszáj megkérdeznem, miközben megnézem, hogy rendben átjött-e a dokumentum.

– Akkor sem fogom a fejemet a falba verni, Magyar. Egészen tehetséges bárd lenne belőle! Nagyon szeret mesét mondani is. Főleg, ha úgy érzi, muszáj, hogy a többiek is rá figyeljenek.

– Valóban? – nézek fel kissé csodálkozva. Bizonyára érdekes teremtmény lehet egy olyan minotaurusz, aki mindenfélét beszél össze-vissza. Csak azért, hogy rá figyeljenek.

– Bizony – feleli M1. – Figyelj, átküldök egy videót, még a Terránál kaptam a feleségemtől. Ha elvonatkoztatunk az előadó relatíve ifjú életkorától, akkor egészen fontos dolgokat szűrhet le belőle minden minotaurusz.

– Megköszönöm, parancsnok. És azt is, hogy időt szakított rám!

– Szívesen – nyújt kezet. Felállok és elvonulok zuhanyozni. Van még ma dolgom, pancsolás után egyből irány haza. Cathez. Olyan jól hangzik együtt ez a két szó!

A világűrben

Theresa a képernyőket nézegeti. Látnivaló ebben a rendszerben is akad.

– Valamennyi drónnal jó a kapcsolat, asszonyom! – jelenti az ügyeletes tiszt.

– Ha jól látom, a bolygó körül egy hajógyár áll orbitális pályán – figyeli a képet Theresa.

– Így van – feleli Csatacirkáló Sean. – Roppant érdekes a szerkezete, olyan, mint két nagy fésű, háttal egymásnak fordítva.

– Gondolom, tömeges hajóépítésre szánták – nézi a konstrukciót Anup. – Stufit lehet gyártani a fogai között, esetleg még nagyobb fregattokat, talán könnyű cirkálókat is.

– Mi van itt, talán valami nyúl keltető? – kérdezi I. Graun.

– Nem hiszem. Ha csak stufi építésre kellene, akkor szűkebb dokkok is megtennék. Tény, hogy egy flottát is le tudnak gyártani – nézi a központi képernyőt az Úrnő. – Még mindig nem jönnek be külső adások?

– Nem – feleli Kei. – Úgy tűnik, hogy zavarnak mindent. Csak a kapun át volt lehetséges a kommunikáció a külvilággal.

– Két lehetséges zavarforrást már bemértünk a rendszerben. Űrvadászokkal le is szedhetjük őket, ha gondolja, Úrnő – közli Mac'Erra.

– A korvettek?

– Védelmi állásban a hajónk körül, ahogyan illik – feleli Mirr'Age cica.

– Az ugrógyűrű alá lett aknázva? – fordul meg a székén Theresa.

– Persze, be van drótozva szakszerűen – bólint Graun. – Komoly meglepetést tudunk szerezni azoknak, akik használni szeretnék rajtunk kívül!

– Semmilyen más hajó nem lépett be vagy ki a rendszerbe, mióta megérkeztünk? – érdeklődik Theresa. Arra kíváncsi, hogy van-e valamiféle vészkijárat, gondoskodtak-e a tündék és a törpök egérútról. Nemleges a válasz.

– Az a hajógyár jó célpont – véli az Úrnő. – Úgyhogy durrantsunk bele, amint jó szögben van a bolygóhoz képest, mivel azt nem akarjuk eltalálni.

– Csinálhatom én? – vigyorog Graun.

– Sajnálom, felség, a következő táncot már elígértem – mosolyog rá Theresa, és Csatacirkáló Sean felé nyújtja a kezét.

– Szerezzen magának saját drenya-nőt – néz a félorkra Sean, az álkálóz.

– Jelenlegi pozícionkból, a tüzelés fél óra múlva lehetséges – közli a navigációs tiszt.

– Mondjuk majd be, hogy löni fogunk a főágyúval, nehogy meglepetésként érje a legénységet! – fordul a kitsunéhoz Theresa.

Asterios

Ott állok az ajtó előtt, és nyelek egy nagyot. Kezemben a kis dobozom, illetve hoztam egy csomag édességet is. Egy olyan fajtából, amit Cat különösen szeret. Hú, úgy érzem magamat, mint egy randevúra érkezett tini. Csak nem fogok itt izzadni? Végig kellene gondolnom, hogy mit is fogok mondani. Jaj, hát van azon végiggondolni való, Asterios? Mondd ki, amit érzel, öreg! Nagy levegőt veszek, és benyitok.

– Szia, drágám, megjöttem!

– Szia, kedvesem – egyszerűen elém toppan. Ó, te nagy ég, az a szerelés van rajta, amiben felderíteni ment. Ez nem ér, komoly dolgot akarok mondani, de alig bírom visszafogni magamat, hogy rá ne ugorjak!

– Mit hoztál? – térít vissza a valóságba Cat hangja. Jól van, hát akkor mire is várok?

– Tudom, hogy szereted – mutatom neki a szív alakú dobozt.

– Ó jaj, hogy vigyázzak így az alakomra, lovag úr?

– Van még másik meglepetésem is!

– Tényleg? – hajol előre pajkosan. Istenek, hogyan néztek most a szemébe, amikor minden mást is jól látok nyaktól lefelé. Hirtelen ötlettől vezérelve szorosan átölelem. Ez jó érzés, nagyon jó. Viszonozza, hiszen most nem egy kemény vaspáncélt érez a karjaiban, hanem engem.

– Annyira szeretlek, Cat. Ha bármi történt volna veled ott a Terrán...én... – eszembe jutnak a kedvesem szavai, minden, amit elmesélt a Terrán velük történekről.

– Félttem, Asterios. Nem vagyok gyáva, de félttem. Remélem, nem vették észre – néz fel rám.

– Jobban be voltak tojva annál, hogy ezzel foglalkozzanak. Lexa is hogy letorkolta szegény férjét – mosolygok rá, és térdre ereszkedem. Tágra nyílt szemmel néz rám, de nem hagyom közbeszólni, hanem előhúzom a másik kis dobozát. Remek, a nagy ormótlan mancsommal ezt is elég nehéz kinyitnom, és ideges is vagyok.

– Cat, leszel a feleségem?

– Aha, Asterios – mondja egyszerűen, és előrenyújtja az ujját, hogy felhúzzam rá a gyűrűt. Aztán ő is letérdel elém.

– Csak akkor vállalom ezt a reménytelen feladatot, ha leszel a férjem, nagyfiú! – és ráhúzza a másik gyűrűt a mancsomra. Egyszerű arany ékszerek különben, csak egy kis minta van rajtuk és a neveinket vésettem beléjük. Szigorúan tilos egy mino nőnek pusztán kívül mást is adni. Legalábbis a Skót és Lexa erről győztek meg. Cat hozzám bújik, én meg csak szorongatom. Egy percig ülünk ott a padlón. Cat igent mondott!

– A végén még fel fogok fájni. Így vigyázol rám, te, elkóborolt magyartarka? – közli a szerelmem.

Hogy ennek a nőnek milyen igaza van! Gyorsan az ölembe is kapom. Óvatosan manőverezek vele, mert hol Cat lábfeje akar leverni valamit, hol pedig az én szarvaim szeretnének beakadni az ajtófélfába. A kis kabinunk, vagy nevezhetem lakásnak is, mindössze néhány, célszerűen berendezett helységből áll. De nekem ez most mindenem. Meg a leendő Mrs. Asterios, aki egészen közel hajol, hogy megpusziljon:

– Gyerünk, toro! Nem félek tőled. Rajta, toro, mutasd meg, mit tudsz! – és magával ránt a párnák közzé. Nem kell kétszer mondania!

– Figyelem, a fő fegyver feltöltésre került. A védőzsáluk automatikusan bezáródnak – szólal meg egy női hang. – Mindenki maradjon a jelenlegi helyén. A tüzelés a tíz másodperc múlva megtörténik. Tíz...kilenc...nyolc...

Cat, aki jóllakott macskaként hevert mellettem, kérdően néz rám. Biztatóan átölelem. Egy picit én is csodálkozom, azt sem mondták, hogy kapaszkodjunk. Ennek ellenére ösztönösen megfogom az ágy szélét. Mondjuk, ha belegondolok, most élem át először azt, hogy az Úrnőn

vagyok, és éppen használja a fő fegyverét. A Terra Tizenháromnál például a vonatszallító hajóról néztük végig a tűzijátékot. A drenya egész testében megremeget, ahogyan elsül az ágyúnk, és egy dübörgő hang hallatszik. Ennyi. Nem sercegenek és halványulnak el a lámpák, és valami sokkal fantasztikusabb hangeffekt sincs. A nőm sem ijedt meg. Persze, hát ő a Terránál is a fedélzeten volt!

– Nem szóltak, hogy újra szolgálatba kell állnod? – kérdezi. Már nyúlok is a multi kommunikátorom felé, de nem jött üzenet. Megrázom a bika-szerű fejemet.

– Fáradt vagy, nagyfiú? – simul hozzám Cat – Elég nyúzottnak látszol. Aludnod kellene egy kicsit, hátha megint elhívnak – gondoskodóan néz rám.

– Egy kicsit – felelem. Szeretnék még szórakozni vele, de egy kevés pihenés is jól esne. Cat közben ringatni kezd, mint egy nagy gyereket. Nem tiltakozom, olyan jó most nekem, minden puha és meleg. Ásítok egyet.

Olyan jó meleg van. Félálomban nyújtózom egyet a takaró alatt. Mennyit aludhattam? És hol van Cat?

– Kicsim? – teszem fel a kérdést, amikor a kis hangszóróból, a falon, megszólal a harci riadó jelzése!

– Ó, hogy az a... – ugrok fel. A kommunikátorom még meg sem szólalt, de tudom, hogy ilyenkor bármi megeshet. Cat, szerencsémre, gyorsan előkerül valahonnan. Megsimogatja az álmos, borzas fejemet, majd előhúzza egy vékony kis láncot:

– A születésnapodra szántam, nagyfiú. Mivel szolgálatban nem tudod majd az ujjadon hordani a gyűrűdet, ezért most megkapod tőlem. Sóhajtván lehúzó az aranygyűrűt, a menyasszonyom pedig gyorsan átfűzi rajta a láncot, majd a nyakamba akasztja. Megcsókolom Catet. Még van annyi időm, hogy megmossam a képemet, le is nyelek pár falatot, amikor zizegni kezd a kommunikátorom.

– Itt M4, jelentkezem, parancsnok!

A világűrben

Az ügyeletes tiszt áll a csillag dreadnought CIC-ében, és a monitorokat figyel. Kötelességtudóan jelent, amint észleli az ellenséget.

– Úrnőm, itt a CIC.

– Hallgatom, százados! – feleli Theresa.

– A holdról egy nagyobb hajó emelkedett fel, valószínűleg egy deszant szállító.

– Egy perc, és ott vagyok. Harckészültség!

A tankszállító cirkáló azon ötlete, hogy megmutatja magát, így nem sikerül túl fényesen. Igaz, fedezet gyanánt van vele néhány dogzi vadászgép, de azokat Mac'Erra legényei egyszerűen elsöprik. A bolygó felé tartó hajót pedig keményen megdolgozzák a drenya tűzérei. Hamarosan leválnak a pajzsai, aztán lángot lök, majd felrobban.

– Azon az egyen csodálkozom, hogy nincs planetáris pajzs a bolygón – jegyzi meg Theresa, amint megérkeznek a Központba. Egy biccentéssel üdvözlí az ott lévöket.

– Legalábbis, nem húzták fel – teszi hozzá Csatacirkáló Sean.

– Miért nem volt rajta a szuper-tank azon a hajón? – kérdezi meg Graun.

– Talán a bolygón hagyta? – néz rá a trónörökös.

– Vagy valamit fel akart venni – mondja Anup.

– Hogy állnak a vadászok, Mac'Erra? – kérdi az Úrnő.

– A csajszi és a srácok köszönik szépen, jól vannak. A pihenés mindenkinek jót tett, küldhetek ki annyit, amennyi szükséges.

– Jól van! A hold melyik részéről szállt fel az a tankszállító? – érdeklödik Theresa.

– A következö terület jön szóba – mutatja az ügyeletes tiszt az égitest képét. – Egy ellenséges bázist derítettünk fel. Ott éppen felhúznak egy pajzsot.

- De nem védi az egész holdat – bólint Theresa. – Ezt ki tudjuk ütni.
- Meg kellene bombázni egy kicsit – véli Sean.
- A nagy hatósugarú rakétáink innen is elérik! – mondja Kei.
- Módosítsunk pozíciót, és töltsük be a tizenhatóles ágyúkat! – bólint Theresa.
- Mellső rakétaütegeknek tűzparancs – közli azután az ütegek tüzéreivel.
- Két korvettünk mindjárt a célterület fölé ér, segítenek a tűzvezetésben! – jelenti Mirr'Age. A drenya a hold felé fordulva manőverezik. Újra forognak a lövegtoronyok, mind a nyolc. Majd egymás után löni kezdenek. Egy sortűz impulzusai szállnak a fekete űrben.
- A korvettek jelentése szerint levált a pajzs – mondja Mirr'Age. – Támadási engedélyt kérnek!
- Két bombázószázadom is van készenlétben, Úrnő – veti közbe Mac'Erra.
- Lőhetnek a korvettek, de ne menjenek túl közel. Küldjenek adatokat a rakétásainknak. Mac'Erra parancsnok, bevetheti a bombázóit. Első rakétás üteg, lőjenek ki nehéz rakétákat, amint megvannak a feltételezett célok!
- Igenis! – hangzik a felelet. Alig egy perc múlva már száll is egy tucatnyi rakéta a célpontja felé, a catmor bombázók pedig lecsapnak, leszórva halálos terhüket. A feltételezhetően törp bázis megsemmisül.
- Szép volt, fiúk és lányok. Küldjünk felderítőket a holdhoz. Aztán pedig, mindenki készítse elő a fürdőruhákat! – néz a drenya lány a csodálkozó egybegyűltekre.
- Lemegyünk a bolygóra, és leszállunk. Úgy kell nekik, miért nincs pajzsuk – teszi hozzá magyarázatként.
- Úgy érted, az egész hajóval landolunk? – kérdez rá Sean, az álkalóz.
- Úgy. Mac'Erra, Mirr'Age! A vadászok söpörjék el az összes műholdat a bolygó körül. Az elektronikus felderítők pedig figyeljenek. Azok a frekvenciák lesznek fontosak, amik a szatellitek leverése után is újra működnek.
- A földi csapatok készüljenek fel, asszonyom? – érdeklődik Littletop Boost, az egér főparancsnok.
- Igen.
- Van valami konkrét leszállóhelyünk is? – érdeklődik a rókadémon.
- Nincs, szóval megyünk egy kört az orbiton. Mindenki tartsa nyitva a szemét! – szól a csapatának az Úrnő.
- Miért nem bombázzuk meg őket is egy kicsit az űrből? – kérdezi Graun.
- Ha valami gyanúsat találunk, akkor odaverhetünk nekik – feleli Theresa. – Elő kellene keríteni a két vörös hajú fogathajtónkat, és a két magyar önkéntest is. Az orbitról sok mindent meg tudnak nekünk mutatni.
- Már intézkedtem, hogy jöjjenek ide – Anup volt szíves előre gondolkodni.

Asterios

- Hagyom, hogy az egértank parancsnoka azonosítson. Közben megérkezik egy régi ismerősöm, Jaja főtörzs is, egy fél lánctalpas vontatóval. Jaja éppen futár feladatot végez, ezt a felfegyverzett masina mögé akasztott kis pótkocsi jelzi.
- Beléphet! – hallom a cincogót, úgyhogy a lift felé indulok. Ez a felvonó a szervo lovagok főhadiszállására vezet. Hátra nézve látom, hogy Jaját is átengedték.
  - Főtörzs, lejön velem, vagy nagyon titkos a vontatmánya? – kérdezek rá – Ne féljen, az asszony nincs itt.
  - Behajtottunk! – csap rá a járgánya tetejére a rágeszáló, és gurulnak utánam a gyorsliftbe. A liftben a cincogók kinyitják a bűvő fedeleket, ketten pedig a légvédelmi célra is használható sugárvető állásukat támasztják. Közben halkán beszélgetnek.
  - Asterios, mi van a nyakadban? – kérdezi meg végül Jaja.

– A gyűrűm. Megkértem Cat kezét – direkt úgy vettem fel a láncot, hogy mindenki lássa. Ezzel most el akarok dicsekedni.

– Gratulálok. Csak ne felejtsetek el, hogy a járművem továbbra sem tud repülni! – feleli.

Közben megérkezünk. Az egerek visszaülnek a helyükre, és kihajtanak. Én is kilépek. Ez itt a mi kis birodalmunk. Normális esetben, itt sorakoznak a páncéljaink, de van javítóműhelyünk, szimulátorunk, fegyverraktárunk, és lőterünk is. További fontos dolog a mentesítő, hiszen veszélyes területen végzett küldetések után alaposan meg kell tisztítani a szerelést. Sőt, hogy ne csak a technikáról ejtsék szót, még saját kápolnánk is van. Jaja a parancsnoki iroda felé gurul. Én pedig belebotlok Valeriusba és a Skótba.

– Jé, ki érkezett meg? – üdvözlő a Skót.

– Nem tudtál a fenekeden maradni, igaz? – néz rám Val.

– Persze, hogy aztán lógó nyelvvel fussak ide, ha hirtelen szükség lenne rám – felelem. – Ahogy hallottam a tompa dörrenéseket útközben, biztosra veszem, hogy van egy kis ütközet kinn az űrben!

Néhány lovag csörtet el mellettünk. A sisakjukon jóval kisebb a csonka kúp alakú fülvédő, és mások a szarvédők is, mint a miénken. Ebből tudjuk, hogy trollok vannak a páncélokban. A liftből a Francia lép ki, és macskásan nyújtózik egy nagyot. Látni rajta, hogy valószínűleg ő is egy nő ágyából mászott ki.

– Mi van, Magyar, talán beléptél valami titkos társaságba, és rád bízták a Hatalom gyűrűjét? – kérdezi meg a Herceg úr.

– Nem, csak meg vagyok jelölve. Ennek a gyűrűnek a párja Cat ujján van...

Elkönyvelhetek néhány gratulációt és hátba veregetést a fiúktól. Mivel ez megvan, gyorsan a pólóm alá is süllyesztem az ékszert, nehogy beleakadjon valamibe.

– Uram, mind a négyen itt vagyunk. Számolhat velünk, ha szükséges – mondja Val a kommunikátorba.

Közben belefutunk Skinnerbe. Skinner szintén minotaurusz bika, és mivel a Herceg urunkat már elrabolta egy griffmadár, per pillanat ő lépett elő a csapat első számú nőcsábászának. Amúgy, viszonylag vékonyabb felépítésű gyerek, bár a soványtól azért nagyon messze van. Megjelenésében éppen egy örült tudósra hasonlít, mert egy olyan felszerelést visel, aminek a hátáról négy robot fogókar mered előre.

– Srácok, ha már itt vagytok: megjöttek az új roham sugárvetők a Rhegenzről. Nem akarjátok megnézni őket? Sőt, talán ki is kellene próbálni a kiscicákat, hogy rendesen köhécselnek-e.

Val végignéz a csapaton, aztán Skinnerhez fordul:

– Beöltözünk! Mik az érvényes belső frekvenciáink?

Megyünk a vasainkhoz. Megvan a maga szertartása, amikor belépsz az állványhoz, amire a páncélod van felállítva. Felveszed a bűvárokéra, vagy éppen a szuperhősökére emlékeztető védőruhát, aztán egy több rétegű burkolat is jön még, a tested és páncél között.

Ez véd meg például az űr hidegétől, tompítja a páncélból átjövő ütéseket, a benne lévő zselé tömíti a kisebb sérüléseket. Fémszalakkal van megerősítve. Fontos még a szerelés vezérlésének csatlakoztatása, hátul, a nyakadon lévő ponthoz. Két robot is segít felölteni az elemeket normál esetben. Halkan mondom, van egy másik, speciális felvételi és tárolási lehetőség is, de ezt a szervó lovakok csak nagyon ritkán használják. Mert egy dimenzióközi tároló kell hozzá. Beszivárgó hadműveletekhez viszont ideális! Felülre még rendszerint jön egy további védelmet és azonosítást, vagy éppen álcázást szolgáló zubbony is a vasgúnyára. Úgy találom, hogy egyáltalán nem zavar mozgáskor Cat ajándéka a nyakamban. Ellenőrzöm az energiaszintet, megfelelő. Tehát, beindítom a páncéloom meghajtását, fejemre teszem a sisakomat, és egy gyors diagnosztikát futtatok le. Megmozgatom minden tagomat, majd kilépek a fülkéből. Skinner gyors ellenőrzést végez mindegyikünkön, aztán megyünk utána, lövöldözni egy kicsit!

A világűrben

A drenya fedélzetén, a CIC-ben tovább zajlanak az események. Az Ealon nem húztak fel még semmilyen pajzsot. Mac'Erra vadászai sorban letarolják az összes műholdat a bolygó körül.

– Mindössze néhány nagyváros látszik a felszínen – néz fel a rókadémon lány.

– Mert csak annyi maradt – közli az egyik ír szekeres egy holografikus kivetítőn át. – A Katasztrófa számos egykori metropoliszt egyszerűen eltörölt, még a helyükön is a tenger hullámozik például.

– Vannak mesterséges szigetek, amikre repülőtereket építettek a part mellett. Ezek gyakran egész katonai erődítmények – vakarja meg a bajszát az idősebb magyar.

– Teljes tűz, amelyiket elérjük – ad parancsot Theresa.

– Nem próbáljuk ki az EMP töltetű nehéz rakétákat? – kérdezi Csatacirkáló Sean az asszonytól.

– De, minden nagyváros koordinátáit a képernyőkre. Üssük ki az elektronikát!

Sokkal egyszerűbb volna olvadt üveggé lógni a metropoliszokat. Viszont, úgy gondolják, hogy a bolygó lakosságának a zöme eléggé bizonytalan, vagyis nem támogatja teljes szívvel a hegyes fülűeket és mélynövéssű bolsevik bányásznapet. Szóval, fölösleges őket élet-halál harcra kényszeríteni. A katonai és a kormányzati elektronika rendszerint jobban védett, mint a civil. Tehát, ami ezután is jeleket sugároz, az már érdemes a cirkáló rakéta ütegek és az űrvadászok pilótáinak figyelmére.

– Lőnek ránk a felszínről! – hallatszik Graun hangja.

Az Úrnő pajzsain szikráznak a lövések.

– Feltehetően törp óriástankok – közli Anup.

– Megvan, kettő is az északi kontinensről! – vetít ki egy képet Mirr'Age. Két guruló hegy tapos át egy erdővel borított síkságon, lövegcsöveik az ég felé vannak fordítva.

– Adjunk nekik! – mosolyodik el Theresa, és tüzet nyit az alsó ütegeivel. A két tank elpusztítása rengeteg kidőlt fát eredményez.

– Van valami rendkívüli objektum a bolygón? – fordul Graun a hologramon látható helybeliekhez.

– Talán a főváros? – gondolkodik el az egyik vörös hajú fazon.

– Az úszó városra gondolsz? – vakarja meg a fejét a magyar is.

– Arra, hogy dőljön a fejükre, mikor mindegyik alszik! – mondja az egykori lovász ingerülten.

– Meg a Bánya – mondja halkán a másik vörös hajú. Mintha csak a pokol egyik bugyráról beszélne, a helybeliek arca elkomorul.

– Mac'Erra parancsnok, hogy boldogulnak a vadászai? – érdeklődik közben az Úrnő.

– Eddig jól. Komoly ellenállásba nem ütköztünk. Jó ötlet volt az orbitális hajógyár szétlövése még az elején, Úrnőm! Az ilyen gyáraknak jelentős helyőrségük is van, egészen fregattokig, sőt kisebb cirkálókig bezárólag. Ezeket nem volt így idejük alkalmazni.

– Újabb ellenséges támadás! Ez most a tenger felől, a sarkvidék irányából érkezik – jelenti egy szenzortiszt.

– Au – közli a jelenlévőkkel Theresa.

– Csak nem egy vontatható erdő tünde ütegplatform? – gondolkodik el a féllork trónörökös.

– Azt tudtam, hogy műholdpályára is állíthatóak, de lehet a felszínen is használni őket? – kérdezi meg Anup.

– Van képünk – mondja ekkor Kei, a rókadémon.

– És tényleg, az a vacak úszni is tud – elemzi a látottakat Mirr'Age cicus.

– Még mindig au! – Theresa úgy grimaszol egyet, mintha az úszó üteg újabb lövései kárt bírtak volna tenni benne. Hamarosan kilométer magas vízoszlopok csapnak fel a platform körül. Néhány lövést kivédenek a pajzsai, aztán nagy villanással felrobban az egész.

– Amúgy, mit tud az úszó város? – néz az Úrnő a négy deportált helybelire.

- Atlanika? Ott kotlik az a vén köcsög, vagy ahogyan felénk mondják, fataró, aki állítólag az elnök! – a magyar majdnem köp egyet.
  - Valójában a tünde boszorkányok használják, hogy néha lepókhálózza őket – mondja az egyik ír.
  - A „pókhálózás” az idomított vámpírok dolga. Apámmal építettük ott egy csarnokot, ahol az arra méltókat alakítják át vérszívóvá. Ott van az ürrepülőtér mellett – teszi hozzá a másik.
  - Hát tényleg igaz – csóválja meg a fejét Anti.
  - Vámpírgyár, van még hova süllyedni? – teszi fel a kérdést Graun fejedelem.
  - Keresztapánk hogy is mondta? Nem oda hordják a bolygón megtermelt összes répát? Hogy azoknak a bolond nyulaknak készítsenek belőle eleséget? – szólal most meg az eddig hallgató fiatalabb legényke is. – Én is csak egyszer ehettem életemben, mert beszolgáltatás van.
  - És az a Bánya? Gondolom, a törpöké? – fordul Theresa ismét a helybeliekhez.
  - Aki bármilyen úgynevezett bünt követ el, az mind oda kerül. Vissza nem igazán jön senki – néz rá Anti.
  - Valahol a déli tengereken van. Talán a Pacifikon. Egy óriási gát veszi körül... – vakarja meg az állát az egyik lovász. – És persze, a törpöké, Úrnóm.
  - Már sejtem, hol lehet! Tengeri bánya, felülről nézve jellegzetesek – szól közbe a Sean.
- A CIC-ben lévők immár szavak nélkül is egyet értenek abban, hogy az Atlanika és a Bánya nevű objektumokból legfeljebb molekulák kóbor halmazát fogják meghagyni.
- Uraim, köszönjük az együttműködést. Lehetőleg igyekszünk nem több kárt tenni, mint ami feltétlenül szükséges – búcsúzik el az egykori deportált szolgálótól Theresa.
- Miután a jelentősebb objektumokat szépen beledöngöli a sokat szenvedett bolygó talajába, a drenya figyelme a kisebb, érdekesnek látszó tárgyak felé fordul. Ilyenek például a mindenféle úszkáló hajók. Mivel a bolygót rengeteg víz borítja, egészen sok akad ezekből az úszó járművekből.
- Mérjük fel, mit érdemes ezekből a ladikokból megcsipkedni egy kicsit! És készüljünk fel a leszállásra. Ott, az a nagy óceán tetszik nekem – nézi a kivetítőket az Úrnő.
  - Van egy szép ciklon rajta – mutat a felhők kavargó örvényére Sean.
  - Az jó lesz fedezéknek. Samat herceg, Mr. Boost, Ferdinánd parancsnok hallanak?
  - Halljuk, Úrnóm! – mondja Samat.
  - Lehetséges, hogy felszíni akciók válnak szükségessé. A csapatok álljanak készen.
  - Értjük, asszonyom! – felelik az érintettek.
- Theresa először az álkalózra pillant, aztán sorban Graunra, majd Anupra, és végül a trónörökösre.
- Mit rejtegetnek vajon ezen a bolygón?
- A légkörbe érés simán megy, a bolygón ugyanis teljes a káosz. A kommunikáció odavan, sőt, a központi irányítás is, így senki nem gátolja meg a hajót, hogy landoljon.

Asterios

Gondosan a célra tartok. Egy picivel mintha nehezebbek volnának ezek a sugárvetők. Alig lehet ezt észrevenni a szervo páncélban, de mégis így érzem. Aztán megmozdítom a mutatóujjamat, és kilövöm mind a tíz impulzust, ami a kijelző szerint az energiacellában van. A célba vett vashordók szétszakadnak. M2 lép be mögém, és megszólal:

– Nos, mi a véleményed, Magyar?

Kiveszem az üres cellát, még egyszer megnézem, hogy nincs -e töltés az impulzuskamrában, és leteszem a fegyvert a tábori asztalra. Mielőtt válaszolhatnék, Val kommunikátora jelez.

– Valerius, jó, hogy látlak – jelenik meg M1 hologramja.

– Üdvözetem, uram! – köszönti Val. – A fiúkkal éppen az új roham sugárvetőket próbáljuk ki a lőtéren.

– Uram – tolom be a képemet, ha már amúgy is mellette állok.

– Á, Asterios. Apropos, hogy ment? – Gondolom, nem a löeredményeimre kíváncsi.

– Meggyűrűztek, parancsnok – felelem.

– El nem hinné az ember, hogy akad olyan cowgirl, aki be akarja fogni! – hallatszik a hátam mögül a Skót hangja.

– Uraim, lehet, hogy nem a céltáblára kell majd lövöldözniük. Landolunk az óceánon, van egy kis sziget a közelben. Drónokat már küldtek ki, és előfordulhat, hogy le kell ugraniuk.

– Ez egy ilyen meló! – jut az eszembe. Indulunk ellátmányt vételezni.

Ahogy fél óra múlva állunk az egyik oldalsó hangár ajtajában a Skóttal, jól esik a bámészkodás. A vastag, páncélozott tolóajtók mind nyitva vannak, de működik a védőmező, ami felelős a levegő benntartásáért és a védelemért az űrben. Lenyűgöző, ahogyan dühösen háborog alant a víztömeg. A hajó burkolata csillog a nedvességtől, lehúzták a külső pajzsot, és a tájfun lemosott bennünket. Nem is olyan messze, mint egy eleven lény, örvénylik a ciklon felhőzete. Fenyegető villámlással távolodik tőlünk. Milyen vadul rontott nekünk üvöltő szelével, hogy elpusztítson! És hogy pattant vissza a drenya több tízmilliárd tonnás tömegéről. Most sértődött vénlányként fúj ránk. Egy kis sziget van alattunk, talán húsz kilométerre lehet.

– Mennyi energia van egy ilyen ciklonban, ugye, Magyar? – hallom a Francia hangját.

– Úgy emlékszem, anno azt mondták, akár a Föld egy napi energiafogyasztását is eléri. Persze, a Felébredés után megváltoztak a dolgok – jut az eszembe.

– Soknak hangzik – mondja a Skót.

– Csak ha nem tudod, hogy egy ilyen drenyában állítólag egy közepes csillag ereje lakik! – teszem hozzá. Komolyabbakat tudunk pukizni, mint ez a tájfun.

A repulzoraink így is túlűvöltik már a vihart. Azt hiszem, most az egész óceánon hallják, ahogy ereszkedünk. Megremeg a hajótest, amikor a vízbe érünk, zizegnek a pajzsok, ahogyan újra kalibrálják őket.

– Az alsó hangárajtók zárva! Ismétlem, alul teljes a lezárás! Figyelem, holografikus álcázás élesítve – szólal meg az Ūrnő hangja a hangszórókból.

– Menjünk a buszmegeállóba. Mindenki ellenőrizze a komlinkjét! – mondja a Skót.

A buszmegeálló jelen esetben a platformot jelenti, ahol az űrsikló vár ránk. Civilizáltabb bolygókon tényleg hasonlóan néznek ki a planéta és a rendszer tömegközlekedését szolgáló felszállóhelyek. Néhány egértank várakozik még ott a beszállásra, valamint Gnamas herceg, a szokott módon, katafraktésznek álcázva. Tényleg hasonlít az egykori párthus nehézlovasokra. Még a sisakja csúcsán lévő lószőr dísz is megvan. Per pillanat a sikló pilótájával beszélget. Nocsak, a fazonnak agyarakat pingáltak a sisakjára. Tehát a sofőrünk egy ork volna?

– Megjöttek az iskolásfiúk – közli a pilótával a legkisebb herceg, aztán üdvözlő bennünket.

– Óvatosan az egerekkel – kéri a pilóta.

– Csak nem félsz tőlünk? – cincogja a bűvő nyílásán kihajolva egy rágesáló.

– Látod, Magyar, nem csak a te nőd ijed meg az egerektől – mondja a félork herceg.

– Az egerektől a legtöbb nő fél! – közli a pilótánk.

– És hol itt baj, öreg? – kérdez vissza az egértank parancsnoka.

– Én is nő vagyok – mondja erre a pilóta.

– Tessék? – és az összes apró páncéloson kinyílnak a fedelek, kíváncsi kis bajszos fejek bukkannak elő. Tényleg, most veszem észre, hogy a pilótánkon mellben jobban domborodik az overáll, és a rövid körmei is pirosra vannak festve.

– Ne már, nem láttatok még ork nőt? – kérdezi őket a Francia.

– Olyan van? Az orkok nem vetőmaggal szaporodnak? – néz fel az egyik, fehér színű cincogó.

– Titeket melyik bolygóról szalasztottak? – fordul feléjük a pilóta, és egy sóhajtással leveszi a sisakját. Nem is néz ki rondán. Feltételezésemet megerősíti, hogy két ork, akik egy repulzoros lemezre helyezett ládát tolnak, erre egyenesen felénk fordul. Közben persze nekitolják a ládát a szomszéd siklónak. A sikló mögül Val dugja ki a fejét, és néhány kedves szót mond a

ládások értelmi képességeiről. Gondolom, az évezredek alatt nem csak a félorkjaink korcsosultak el.

- Nincsenek is agyaraid – szólal meg egy egerünk, akinek a tankja egy kis pótkocsit is vontat.
- Vannak, de elég kicsik – mosolyodik el a pilóta.
- Oké, másszatok szépen vissza a konzervdobozaitokba, mielőtt ez a szegény kislány kidobja itt a taccsot – mondom a páncélosainknak. – Jól vagy? Mert egészen zöld a színed – kérdezem meg az ork nőt. Erre mindenki röhög egy sort, még maga a pilóta is.
- Majd mondom a fiúknak, hogy ne szaladgálják össze a gépedet, kollegina – ígéri meg a pótkocsis egértank parancsnoka. Picit ezek is máshogy néznek ki, mint a többi rágcsáló. A pótkocsira és a tankjuk tornyára pedig egy rúnajelet festettek.
- Ők egér boszorkányok, szóval bízatsz bennük! – szólal meg a Skót. Ilyen mágikus képességű nők minden fajban vannak? Rendben beszállunk. A hangárból kirepülve egy másik siklót veszek észre, aminek egy vörös csik díszíti az oldalát.
- Az ott az apám – fordul oda Gnamas.
- Üdvözetem, urak – halljuk a jól ismert hangot a komlinken.
- Mit csinálsz, apa? – érdeklődik a herceg.
- Scarlet mondta, hogy repülni szeretne egy kicsit. Tehát elkísérem.

Scarlet

Scarlet, a sárkányhercegnő idegesen fészkelődik a hangos vaskaszniiban, amit Graun bácsi úrsikló néven emleget. Kicsit fél, és nagyon ideges. Itt ül vele szemben egy nagyon kedves lény, aki anyaistennő volt valaha, és akit Mindenek Muterja néven emlegetnek a hajó fedélzetén. A mellette ülő férfiből viszont valami sötét őserő sugárzik. Érezni rajta, hogy nem ember, a farkaséra hasonlító feje amúgy is elárulja. Úgy nevezik: Anup. Az tompítja valamelyest az aggodalmait, hogy Graun bácsiban feltétel nélkül megbízik. Az öreg félork mosolyog. Scarlet szorongatja a kis tarisznyát a kezében, benne az utolsó mágikus távirányítóval. Nagyobb távból két űrvadász nevezetű gép követi őket.

- Nos, ha a hölgyek nem tévednek, és tételezzük fel, miért is tévednének ilyen sokan egyszerre, akkor a távirányító a kezében rendkívüli dolgokra képes – kezdi Anup.
- Kapuk nélkül nem sokat ér, uram! – feleli Scarlet.
- Valójában kapuk nélkül majdnem annyit ér, mint velük. Nélküled nem ér semmit – mosolyog rá a Muter.
- Az étellel tartozom mindegyikőjüknek. Megmutatnám, hogyan kell használni, de ahhoz tényleg egy kapu kellene – mondja komoly hangon Scarlet.
- És ha azt mondom, hogy van itt egyfajta kapu? – kérdi Anup.
- Kislányom, ez egy űrhajó. Egy olyan űrhajó, amin van egy úgynevezett hiper hajtómű. Ezzel nagy távolságokra lehet elutazni, rövid idő alatt – magyarázza Graun. – Lényegében a hajtómű egy olyan „járatot”, vagy „folyót” hoz létre, ahol mások az idő és a sebesség viszonyai a normál térhez képest. Viszont attól nincs élesen elszeparálva, vigyázni kell, hogy merre mész! Például beütközhetsz egy bolygóba vagy akár egy másik, nagyobb hajóba is. Ennek megelőzésére külön érzékelők egész sora vigyáz. A hiperugrás bizonyos esetekben nem használható biztonsággal, például ennek a bolygónak környékén sem. És meg is bénítható egy úgynevezett interdictor, vagyis blokkoló segítségével, ami egy nagyobb objektum fals jeleit hozza létre, megzavarva ezzel a hipertéri vezérlés érzékelőit. Tudom, kicsit bonyolult így elsőre.
- A családod tagjai, pedig feltehetően képesek egy mágikusan, vagy akár egy technika által nyitott hipertéri folyosót, vagy féreglyukat irányítani – néz rá a Muter.
- Úgy hisszük, kisasszony, hogy te képes vagy látni a féreglyuk körüli világot menet közben, kedvedre alakítani a járatot, nem zavarnak meg a csillagközi anyagmozgások, de a blokkoló hajók sem – néz rá Anup.

Elhangzott hát. Ez kellett volna a tündéknek és a törpöknek? Ezért vesztett el mindenkit, akit szeretett?

– Akkor, most mutasd meg a távirányítót – mondja neki Graun. Scarlet előveszi a kis dobozt, amin egy kapcsológomb van, és egy furcsa antennát lehet a végéből kihúzni. Anup egy keretet helyez rá, amiből kábelek mennek a padló irányába.

– Ez úgy működik, hogy rákoncentrálok, ahová menni szeretnék, és megnyomom a távirányítót. Igaz, ennek már világítani kellene... – mondja a kis hercegnő zavartan.

– Fiam, tölts fel a hiper hajtóművet – ad parancsot Graun a pilótának. – A Terra Tizenhárom koordinátáit használja.

– Le fog tiltani a navigáció! Elméletben – mondja Anup.

– Ugrásra készen állunk. Navigációs figyelmeztetés aktív! – jelenti a pilóta. A távirányító hirtelen életre kell, és világítani kezd.

– Kislányom, vigyél minket haza! – nyújtja oda a kapcsolót Első Graun.

– Ha lehet, az égre gondolj a Terra felett. Nehogy beleálljunk a talajba! – teszi hozzá még a Muter.

– Haza – sóhajt egy nagyot Scarlet, majd pár másodperc gondolkodás után rácsap a gombra.

A sikló üstökösként eltűnik a magas légkörből.

– Sikeres hipertéri ugrás! – nézi a holografikus kivetítőt Csatacirkáló Sean.

– Nagy Istenek – csóválja meg a fejét a rókadémon.

– Csak neki ne menjenek valaminek a szektorban – néz rájuk Theresa.

– Úrnóm, ha ezt meg tudja csinálni, talán minket is képes lesz kivinni? – kérdezi döbbenet Mirr'Age.

– Talán... – mosolyodik el Theresa. – Azért azt ne felejtsetek el, hogy egy felfegyverzett úrsikló és egy drenya között jelentős méretbeli különbség van.

Scarlet számára szokatlan az érzés. Igaz, hogy a kapukban mindig megnyugszik a háborgó lélek, megszűnik a számára az idő és a tér, még ha csak néhány másodpercre, vagy egy-két percre is. Jólesik most neki ez a fajta nyugalom. Szinte hallani szokta a távoli világok suttogását a fülében, amikor használja a kapukat. De valahogyan ez mégis más. Ösztönösen kitér a szárnyait, mert úgy érzi, mintha repülne. Nem az úrhajó száll vele a gondolatnál is gyorsabban, hanem ő a hajóval. Szürke szemei ezüstszínűre változnak, amikor kinyitja őket.

– Hihetetlen – mondja halkán I. Graun, és az utastársaira néz. Anup és a Muter mind a ketten Scarlet kezét fogják. Mintha egy járnai tanuló gyereket támogatnának, vagy éppen azt szeretnék megakadályozni, hogy elrepüljön.

– Megérkezünk a Terra Tizenháromhoz, tíz másodperc – jelenti a pilóta.

A harci sikló kitör a hipertérből. A Terra bolygó szinte ragyog az orruk előtt. Felette, dühös rajként stufik mozognak. A távolban egy tünde koshajó fenyegető sziluettje rajzolódik ki.

– Azonosítást kérnek, uram! – hallatszik a pilóta ideges hangja. A sikló két lövésze gyorsan a helyére ugrik.

– Amint lehet, vissza az Ealra, fiúk. Cél az indulási koordinátáink. Addig is gázt neki, manőverezzünk! – parancsolja Graun.

– Megcsináltam? – néz a többiekre Scarlet.

– Még nem. Vigyél vissza az Ealra, kislányom – mosolyog rá a Muter, és megfogja a kezét. Anup ellenőrzi a távirányító és a hiperhajtómű közti kapcsolatot, majd ő is csatlakozik a szeánszhoz. Néhány dogzi már egészen a közelükbe jut, amikor az ismeretlen úrsikló elugrik. A vadász vérebek csalódottan lihegnek az ugrás helye körül.

– Miért nem töltött még fel az interdikciós generátor? – a koshajó kapitányát az átlag tünde parancsnoknál jobban érdekli a munkája, ha ilyen szavakat is tud.

– Részben feltöltött, uram! Elviekben ki kellene rántania azt a kis hajót.

– Hívják a Dominiont! Valami emberi, lopakodó kommandós vagy csempész subcapital lehet a barátunk – ilyeneket is tud ez a művelt kapitány.

Asterios

A kis szigetünket elneveztem Pongo-Pongonak. Lakosságnak semmi nyoma nincs, a viharos szél pedig nagy kárt tett a növényzetben. Emberi élet jeleire bukkanunk, bár a kis házikókkal jól elbánt a ciklon.

– Valami üdülő, vagy halászok által használt, nem állandóan lakott település lehetett – osztom meg a többiekkel. Egy sörösdoboz hever a fővenybe taposva, még olvasható rajta a felirat, a napfény és a sós víz nem tették teljesen tönkre a festéket. Az egér lánctalpasok futkosnak a környéken, igyekeznek átbújni a kidőlt fák alatt.

– Ha egy kicsit kipofoznánk a helyet, akkor ide el lehetne hozni a lányokat – veti fel Gnamas úrfi.

– Csak aztán vigyázz, a knyazinád le ne égjen a napon! – figyelmezteti a Skót.

Teljes váratlansággal egy női hang szólal meg a komlinken:

– Fiúk, halljátok?

– Martha? – kérdezi meg a Francia.

– Olyan régen repültem egyet! – csivitel vidáman az angyal-griff. M5 felém fordul, de én már sejtem, hogy mire lesz kíváncsi:

– A légkör szennyezettsége nem veszélyes. Nem teljesen tiszta, korom például sok van benne, de semmi komoly – olvasom le a műszereimet.

Martha hamarosan feltűnik a sziget fölött, megy néhány kört, láthatóan élvezi. De hát szárnyas lénynek született, vicces lenne, ha nem szeretne repülni.

– Szervusztok, fiúk! – ismét egy sokszor hallott hang szólal meg a komlinken. Mondjuk, a hang gazdája jobban tenné, ha befogná néha a száját.

– Samat, te unalmadban nem találtál magadnak elfoglaltságot? Segíthetsz az egereknek fát hordani – véli az öccse.

– Esetleg nekünk, mert mi összerakunk néhány pálmakunyhót – veti fel az ötletet a Skót.

Martha közben ügyesen landol az egyik fatörzsön, és integet felénk. Samat, más néven Gyökér királyfi pedig elhúz a sziget felett, a vadonatúj egyszemélyes úrsiklójával.

– Ez most itt Top Gunt játszik? – néz fel a Francia.

– Abból indul ki, hogy a pilóták könnyebben csajoznak – feleli az öccse.

– Majd megsajnáljuk szegényt – teszem hozzá.

A következő műsorszámot Martha adja elő. Mielőtt a Francia egy szót is tudna neki mondani, a lány felegyenesedik a fatörzsön, és morogva néz az ég felé. Mind odafigyelünk.

– Kedvesem, mi a baj? – kérdezi meg a Francia.

– Sárkány – morogja a griff. – Sárkány!

Persze, mi semmit nem látunk. A Skót már a sisakjához nyúl, hogy a komlinken megkérdezze...

Az angyal-griffünk ekkor két másodperc alatt felveszi a félig szörnyeteg alakját. Ezt akkor láttuk utoljára, amikor a Földön kiszedtük a barátunkat a karmai közül.

– Szerelmem! Vigyázzatok, mindjárt itt jön! – mondja torz hangon. Én már emelem is fel a sugárvetőmet. Pont egy ellenséges sárkány hiányzik nekünk egy ismeretlen bolygón! Igaz, a tűzokádó öngyilkosságot fog elkövetni. A kidőlt fák jó fedezéket nyújtanak, az egér páncélosokat észre sem fogja venni. Van velünk boszorkány (még ha a nevét sem tudom az egérkének), nem messze egy teljes drenya, körben pedig több úrvadászunk repül. Végezetül, azt biztosra veszem, hogy Martha, egy karnyújtásnyira a nemrég megtalált szerelmétől, az utolsó leheletéig fog harcolni. Arra kell leginkább vigyáznunk, hogy a kis hülye elé ne repüljön a számtalan fegyverünknek.

– Itt M3, lát bárki bármilyen sárkányt? Tőlünk nagyjából háromharmincra? – érdeklődik a Skót.

– Negatív – közli az irányítás.

- Itt M2, ebben a szektorban sincs semmi! – teszi hozzá még Val.
- Háromharminc? Oda kell megérkeznie Graun fejedelem siklójának, ha a teszt sikeres – szólal meg ekkor a rókadémon a komlinken.
- Scarlet – nyögi ki hihetetlenkedve Gnamas. – Ő ott van a siklón apámmal.
- Martha? – néz kérdően a nőjére a Francia.
- Igen, ez az a sárkány, akit az Úrnővel fogtunk – ül le megnyugodva a madárkánk. – Azt hiszem, hogy rejtett módon utazik. Megpróbáljam megzavarni, megállítani? – ezzel az ég felé nyújtja a mancsait. A barátunk közben odaül a jókora csaja mellé a fatörzsre.
- Megzavarni? Mi? Hogy? Ilyen a fásorban sincs – szakad ki a rókadémonból. Ezután tényleg megjelenik a távolban egy sikló a semmiből.
- Hipertéri érkezés a felső légkörbe. A jeladó szerint ez Graun fejedelem járgánya! – mondja Csatacirkáló Sean a lányoknak, fenn a drenyán.
- Első körben tehát sikerrel jártunk – nyújtózkodik Theresa. – Kei, elmondanád, hogy szerinted mi nincs a fásorban sem?

Pongo-Pongo mellett

- Figyelem, minden légi egységnek. Ismétlem, minden légi egységnek! Valamilyen jelet veszünk a B5 szektorban. Ismeretlen, gyöngye jel, valószínűleg drón! – közli az irányítás. Samat úrfi a műszereire néz, majd illedelmesen válaszol:
  - Itt O-3. A jelölt szektorban vagyok, nem látok egyelőre semmit. Nyitva tartom a szememet!
  - Itt V-120 és 121. Közeledünk az adott területhez! – feleli két Kestrel úrvadász.
  - Várjunk csak! Az ott nem csak egy – vesz észre egy gyorsan mozgó légi objektumot a középső herceg. Az a baj, hogy csak egyet. Komoly szenzorok nincsenek a siklóján, csak két kamera. Mire felnéz, meglátja, hogy a légi objektumok ketten voltak. A másodiknak éppen ekkor ütközik neki hátulról. A félork járgányán nincsen védőpajzs, szóval a szárnyas masinával való ütközés komoly kárt tesz a siklójában.
  - A fenébe, itt O-3. Nekiütköztem egy ismeretlen drónnak! A második itt repül alattam!
  - Látunk a radaron, O-3. Tudod tartani a magasságodat?
  - Nem hiszem, le kell tennem a madaramat, ide a vízre. Halljátok? Hogy is mondják? Mayday!
  - Itt O-1. Mit csináltál, te szerencsétlen?
  - Apa, azt hiszem, ütköztem egy ismeretlen drónnal! Valószínűleg úszom egyet.
  - Csak bele ne fulladj nekem! Pont egy siklóban vagyok, szóval kimentünk. Megőrjít ez a kölyök...
- A Gyökér királyfi féle landolást tanítani kellene. A manőver lényegét egy viszonylagos épségben lévő sikló minél teljesebb összetörése jelenti. Igaz, hogy a kis masina nem katonai harci úrhajó, viszont így lebegve marad a vízen. A herceg úrfi nyugodtan veszi fel a mentőmellényt, bár jól úszik. Az apjának azonban nem akar ellent mondani. Ezek után sikeresen bele is esik a vízbe, hercegi méltóságát megőrizendő, fejjel. A fejesnek is van előnye. Mutatja a félork atletikus képességeit, és így a víz alatt észrevesz egy nagy és sötét árnyat!
- Graun bácsi, ki van a siklón? – érdeklődik Scarlet, miközben ott mászkál a tehertérben.
  - A szerencsétlen középső fiam – csóválja meg a fejét az öreg. – Mutattam a képen. Miért te vagy az idegesebb, hercegnőm?
  - Azt nem tudom – feleli Scarlet. – Csak egyszerűen nem bírok ülve maradni!
  - Talán a hipertéri utazás mellékhatása? – gondolkodik Anup, a sárkánydémonra mutatva.
  - Ez valami más... – véli mellette ülve a Muter, miközben Scarletet figyeli.
  - Apa? – hallatszik a rádióban.
  - Igen, fiam? – felel azonnal Graun.

– Lent vagyok, élek, tudnátok egy kicsit sietni? Csak egy kicsit? Nem mintha félnék, csak nem vagyok egyedül.

– Hogy hívják a nőt?

– Sajnos, aki itt úszkál körülöttem, az nem egy lány, hanem egy lény! – hangzik a felelet.

– Fiam, mi van ott?

– Graun bácsi – nyöszörgi Scarlet, és reszketve a térdére támaszkodik. – Érzem...

– Uram, látjuk a herceg gépét! – közli a pilóta. Anup erre azonnal a fülkébe siet.

– És az ott mi? – mutat előre a farkas-fejű.

– Ennek nem kellett volna kihálnia? – jegyzi meg az egyik lövészők, egy ember.

Scarlet átalakul, egy magas, vörös bőrű lény lesz belőle, mintha az alvilág egyik démona volna.

– Mennem kell – mondja ezüstszínben izzó szemekkel. – Kérem...

– Pajzsot le, rámpát le! – kiabál Graun, mire a pilóta azonnal cselekszik. A sárkányhercegnő kiugrik a gépből.

– Uram, ez valami hatalmas hal – mondja a pilóta. – Kergessük el? Lőjünk rá?

– Hagyjuk a hercegnőre – mosolyodik el Anup.

Scarletnek túl sok a mai nap. Kóvályog a feje, alig bír gondolkodni, ráadásul homályosan is lát. Tudja, hogy ki KELL mentenie a béna herceget. Nem csak azért, mert Graun fia, és ő az öreg félorknak köszönheti az életét. KELL neki az egyszer látott herceg, találkoznia KELL vele. De miért?

– Anyu – nyöszörgi erőlködve. – Anyu... Apu... Nagyapa? Valaki... Ha láttok, segítsetek! Nem vallok kudarcot mindig. NEM!

Ekkor dönt úgy az úszókkal felszerelt, olyan tizenöt méter hosszú óshüllő, hogy kiemelkedik a habokból, és leüvölti a reggelije fejét. Mellesleg, Samatot nézte ki annak. Scarlet sikoltása egy pillanatra elnyomja a közelgő úrhajó repulzorainak a zaját. A dinoszaurusz hátrafordul, végigméri a talán két-három méteres szárnyast, aztán újra az enivalót veszi szemügyre. A következő üvöltés már iszonyúan mély, torz, dühös, állati hang. Mennydörgő robaj és erős szél kíséri. A dinoszaurusz újra hátrafordulna, amikor egyszerűen kiemelik a vízből. Iszonyú karmok tépnek a bordái közzé, és egy hatalmas, szarvas fej néz egyenesen a képébe. Az ismeretlen ragadozó maga a vörös színű, szárnyas halál. A tengeri szörnyeteg tehetetlenül vergődik és üvölt, de nincs menekvés. Ellenfelének könyörtelen tekintete alatt egy éles fogakkal tele állkapocs ereszkedik alá, aztán mintha fény gyulladna... és a sárkányhercegnő egyetlen fűvással hamuvá égeti a dinoszauruszt.

– Hahaha! – Anup röhögve tapsol – Ez az, kislány!

Nem tudni, éltek e sárkányok a földi kréta korban. Ha igen, akkor tevékeny szerepük volt a Nagy Kihalásban.

– Graun bácsi – hörög erőlködve a tűzokádó bestia, aztán egyenesen a herceg úrfiért nyúl. Samat még elájulni sem tud a meglepetéstől.

– Meg... Nem tudok beszélni... Megtarthatom a fiát? – nyögi ki füstölgő szájjal.

– Apa? Ez meg ki?

– Ó Scarlet, te szerencsétlen gumikacsa – temeti erre a kezét az arcába a sokat látott öreg kalandor. – Hercegnőm, bocsásson meg neki, ez pont a legpancserebb, leghülyébb fiam a három közül. Igazán jobbat érdemelt volna! Belagor nagyúr, ne haragudjon! Jaj, miért érzem úgy, hogy lát maga vén zsvivány, és majd megszakad a röhögéstől...

– Egészen jó napunk van – mosolyog a Muter. – De talán elég is belőle ennyi.

– O-1, O-1, veszitek? Itt O-3. Apa, figyelj!

– Jaj, ne. Mondd, Gnamas fiam.

– Akartok látni valami érdekeset?

– Mi érdekes lesz még a mai napon – sóhajt az öreg. – Menjünk vissza a szigetre. Két úrvadász húz el felettük, kíváncsian nézelődnek.

Asterios

A mai műsor tényleg látványos, mégiscsak megérte beöltözni. Cat imádni fogja, mikor elmesélem neki. Mindannyian a látóhatárt kémleljük. Felbukkan Graun úrsiklója, mellette pedig egy jókora élőlény repül, igen, az egy élőlény lesz, mert ütemesen mozognak a szárnyai.

– Mi a fene? – csodálkozik Gnamas. Az élőlény ránk repül, a fenébe, ezt valami mesekönyvből ollózták ki? Akkora, mint egy vadászbombázó. Igazi sárkány? A sikló közben landol, és Graun olyan elkeseredett képpel száll ki, hogy megsajnálom. Mi lelte az öreget?

– Juhháj! – üvölti valaki odafentről. Most látom csak, hogy Samat éppen a sárkánnyal repül.

– Nézzétek az idiótáját – csóválja meg a fejét a testvére. A vörös bestia közben elegánsan landol.

– Ne kímélj, fiam – sóhajt fel Graun, a legifjabb testvérré nézve.

– Na, most mennyit is kaszáltam, amikor arra fogadtunk, hogy össze fogok jönni Scarlettel? Hány aranykredit üti a markomat?

– Lófasz – feleli úriasan Gnamas. – Egyikőnk se fogadott veled.

– Mibe, hogy senkinek a hajón nincs ilyen csaja. Repülök vele! Na? Na?

A sárkány kedvesen, szinte emberi módon hajol meg felénk, és vidáman csillog a szeme.

– Legyen! – feleli az öccse. Tíz arany!

– Állom! Fiúk? – fordul felénk az úrfi.

– Legyen további tíz – teszem hozzá, pedig nem szokásom a szerencsejáték.

– Szintén – mondja a Skót.

– Hol a Francia? Ő nem akar fogadni?

– Úriember nem fogad, mikor az ellenfél veresége nyilvánvaló – közli a barátunk.

Egy hatalmas lény lépdel elő a fák közül. Egy tollal és szőrrel borított legenda, jókora barna szárnyakkal. Akkora, hogy M5-öt szervo vértben is elbírná a hátán. Kék szemeivel kíváncsian néz körül a jelenlévőkön. A sárkányon megakad a tekintete, és mereven figyelik egymást.

– Kicsim, ez itt Martha contessa – mondom Samatnak. – Griffé alakult.

– Harminc aranykredit – ásít egyet Gnamas. – Köszönjük, kicsim. Scarlet hercegnő – hajol meg a legkisebb félork a sárkánynak. A Skót közben filmez. Van is mit!

– Hát, ugye, itt a két okos mindenki előtt a nőjén ül. Nem furá ez? – kérdezi meg.

– Van egy bizonyos célközönség, aki ezt kifejezetten szereti – világosítom fel őket. – Francia, nálatok sikk az ilyesmi. Szóval, te nyugodtan maradhatsz a helyeden.

– Merde! – közli velem M5, közben pedig röhög.

– Miért? – sóhajt Graun és megcsóválja a fejét. Felőle bőrváltó Francia haverunk egy nőstény godzillával is járhatna, de gondolom, Scarlet jobbat érdemelt volna szerinte.

– Ez igazán remek, hölgyeim – mondja a Mindenek Muterja. – Talán akkor, alakuljanak vissza. Kell egy kis segítség, vagy meggy maguktól?

A Francia úgy ugrik le, mint egy huszártiszt a „hátsáról”. Samat kábé leesik. Némi nyöszörgés után először Martha jelenik meg az ismert képében. Mindenki nagy szerencséjére, a ruházata most is megmaradt. Gondolom, ez valami mágia lehet. De jártányi ereje sem maradt neki, ha a bajtársam nem kapná el, összerogyna szegény. Scarlet pedig szépen rázuhan az éppen feltápászkodó félork fejére. Az halkán vonyít egyet, jelezve, hogy Scarlet egy érzékeny pontján találta el.

– Nem lesz itt semmi baj, pont összeillenek – mutat rájuk a Skót.

Theresa hangja szólal meg a komlinken.

– Figyelem, szigetlakók! Szedjétek össze magatokat meg egymást, fáradjatok be a hajóba, mert csak néhány dolgot szeretnék kérdezni mindenkitől – úgyhogy a sikló felé indulunk.

- Négy nagy kincsünk van Pongo-Pongo szigetén! A napfény, a tenger, az öröm és a szerelem! – osztok meg egy közismert bölcsességet a Franciával. Mivel Bud Spencer és Terence Hill filmjeit nem csak én ismerem, ezért így felel:
- Egyél inkább egy kis Puffin lekvárt, Asterios – és karjába veszi a nőjét.
- Inkább megkérem a menyasszonyomat, hogy főzzön nekem hagymás babot – felnézek a drenyára. Otthon. Cat.

Pongo-Pongo mellett

Theresa elemez. Mivel az emberi alakja egy szuper-fejlett harci android, az elemzés jól megy neki. A másik alakja meg egy hatalmas számítógép kapacitással rendelkező űrhajó. Nos, annak még jobban megy az adatok feldolgozása.

- Mind a két drónt elintéztük? – fordul Mac'Erra felé.
- El, Úrnóm. Az elsőt Samat herceg volt szíves fenékbe billenteni, a másodikat a fiúk tanították meg úszni – feleli a catmor. – Sajnos nem sok dolog maradt belőlük, majd igyekszünk összerakni.
- Azt bízzátok a ránk, ha már sikerült így elbánni szegényekkel – jelentkezik a főegerünk. Az Úrnő elégedetten bólint. Aztán témát vált:
- Szóval, Scarlet kisasszony képes arra, hogy űrhajót navigáljon a hipertérben akkor is, ha a navigációs számítógép tehetetlen. Remélem, mindenki tudja, hogy milyen taktikai előnyt jelent, ha egy hajó ilyen lényel is rendelkezik! – közli a jelenlévőkkel.
- Ha pedig az én Kitsunitám feltételezése igaz, akkor a griffünk képes érzékelni és megzavarni ezt a képességét – teszi hozzá Anup.
- Mágikus hipertéri navigátor a mágikus inderdictor ellen – mondja I. Graun.
- Vajon Martha családtagjai mind ismerik ezt a képességet? – gondolkodik Sean.
- Vajon ezzel a tündék már tisztában voltak a Terra elleni háború előtt is? Rájöttek egyáltalán? – kérdezi a félorkok ura. Tudják, hogy reménykedik az öreg, csak nem csináltak mindenkiből kitömött állatot, hiszen nem volt ott a múzeumban mindenkinek a koponyája. Például a sárkányhercegnő bátyjaié sem. Már ha a valódi koponyák voltak ott. Mikor is hazudnak valamiről a Bányakirályok? Amikor mozog a szájuk.
- Szépen néz ki a galaxis, ha ilyen hajók fognak tömegével megjelenni a tünde flottákban – csóválja meg a fejét a trónörökös.
- Mekkora mázli, hogy nekünk mind a kettőből van! – vigyorog Mac'Erra.
- Úgy vélem, hogy ezek erősítik egymást – Lexa, a minotaurusz boszorkány hologramja szólal meg. – Amikor a kis hercegnő felvette a sárkány alakját, akkor a Francia hercegünk grófkisasszonya is átalakult.
- A két faj tagjai alapvetően ki nem állhatják egymást – gondolkodik hangosan Kei. – Pedig ha együttműködnének, komoly űr-birodalmat hozhattak volna össze!
- És ha minimálisan is érdekelné őket az űrjáró technika – szúrja közbe az Úrnő. – Mirr'Age, mi van a bolygó tengerein mozgó hajókkal?
- Néhány, harcra nyúl frekvenciát sugárzó egységet már elsüllyesztettünk. Nagyon érdekesnek tűnnek egyes, láthatóan zárt rendben mozgó csoportok. Flottának is hívhatjuk őket. De... – hallgat el a catmor nő, helyette pedig képeket jelenít meg az egyik kivetítőn.
- A bal oldali hajók egy kikötőben álltak. Ezek lehetnek a tényleges harci egységek – veszi át a szót a férje. – A jobb oldalt lévők viszont mások. A négy helybélünk szerint régi hajók, lányiskolák használják őket. Hogy miért, azt viszont nem tudják megmondani.
- További érdekesség, hogy az előbb említett hajók, illetve a ronda festésük alapján nyúl teknők között számtalan kisebb harcérrintkezésre került sor – folytatja Mac'Erra, és bólint egy mellette álló tiszt felé.
- A fegyveres összecsapások a szárazföldön is zajlanak. Nehéz megállapítani, hogy ki kivel van. Elfogtunk számos adást, például három tévécsatorna műsorát. A hírek egymásnak is

ellentmondóak, még ugyanazon csatornán is! – veszi át a szót tiszt, aki elektronikus hírszerzéssel foglalkozik. Gyorsan néhány képet is kivetít. Ezekon falvak égnek, mindenféle emberek lövöldöznek mindenféle más emberekre és harcos nyulakra.

– Micsoda? – néz rájuk Theresa – Egymással is harcolnak?

– A parancsnokság pusztulása után a bolygó hatalmi viszonyai megváltoztak – mondja Sean. Graun fejedelemnek jó ötlete támad, hívja a legkisebb fiát.

– Fiam, figyelj, tudod adni a vámpírhercegnőt? – pár másodperc szöszmötölés után a княzina képe jelenik meg, aki üdvözli az egybegyűlteket.

– Tatjana kedvesem, tudnál nekünk azonosítani egy-két hajót? Hiszen tengerészeti iskolán is tanítottál. Úrnőm, nézzük meg a legközelebbi flottát – kéri a félork.

Hamarosan egy sűrke hadihajó képe jelenik meg a kivetítőn, ami mögött egy másik, hasonló hajó halad. Theresa nagyít a képen.

– Azt mondanám, szerintem ez egy Yamato – mondja a княzina. – Pontosabban, úgy néz ki, mint egy Yamato osztályú csatahajó.

– Még egy hívást intézzünk el, apám – kéri a trónörökös.

Asterios

Váratlanul jelez a kommunikátorom. Ott üldögélünk a Tizenhatosban, ami egy kávézó neve, mivel végre kaptunk egy kis pihenőt. A Skót az elkészült felvételt mutatja Catnek. Martha pedig a Francia ölében üldögélve szemléli a gyűrűinket. Lexanát várjuk, hogy csatlakozzon végre a csapathoz. Sancdar herceg van a vonalban.

– Üdvözlétem, Magyar. Figyelj, egy megbeszélésen vagyunk. Neked való feladat, de a Herceg Úr is megnézheti. Szóval, figyelj, mi van a képen? – és megjelenik egy hologram.

– Szép fotók. Ez egy Yamato lenne? Egy olyan csatahajó, amit a Földön is használtak vagy száz-akárhány éve. Legalábbis hasonlít rá. Mögötte a másik, az meg a Musashi. Van még? Ezek pedig repülőgépek hordozók. Bakker, talán az Akagi, vagy...

– A Kaga. Az Akagi úszik mögötte. Itt van mind a hat, Magyar! – hallom a vámpírhercegnőnk hangját. Ezt meg honnan tudja? Náluk is épültek ilyenek? Igaz lenne, amit Gnamasnak mondott, és járt volna a Földön valahogyan? Vagy csak ennyit olvas a vérszívónk, mert a legkisebb félork fiú nem győzi neki a könyveket vinni.

– Az ott nem a Bismarck? – szól közbe a Francia. – Viszont mit keres mögötte a Missouri vagy valamelyik, tudod a négyből? Azok nem amerikai hajók voltak?

– Sancdar úr, feltörték a tengerészeti archívumot? – kérdezem.

– Dehogyan is, itt kóborognak az óceánon, élőben. Köszönöm fiúk, neked meg gratulálok, Asterios! – ezzel kilép.

– Mi történt, drága? – érdeklődik Cat.

– A helybelieknek az agyára ment a sós víz – nyögöm ki.

– Mintha lett volna egy olyan film, amikor egy modern hordozó visszakerült 1941-be – véli a Francia.

Most akkor velünk forgatják a második részt?

Pongo-Pongo mellett

– A nyulak megneszelhették, hogy a tünde és a törp uraik magukra maradtak a rendszerben. Ezért valószínű, hogy fellázadtak! – gondolkodik Anup hangosan.

– Azok ugyanolyan idióták a gazdáik nélkül is – legyint a rókadémon lány. – Gyűjtogatni, fosztogatni és kanokat rabolni fognak az egész bolygón.

– Az úszó város pusztulása után, gondolom, a helyi hatalmasságok is megpróbálnak területeket szerezni – morog a trónörökös.

- Viszont, úgy látom, a világháborús flották nem igazán a barátai a tapsifüleseknek – véli Graun.
- Mire gondolsz, Kedvesem? – fordul Sean Theresa felé.
- A helybeliek valószínűleg kivárára játszanak. Szóval figyeljünk. Folyamatosan kövessük a flottákat, különösen azt, amelyik itt kódorog. Talán lentebb vehetjük a készültségi szintet is.
- Úrnőm, ne lőjük ki végre azt a két zavarforrást? – kérdezi Mac’Erra.
- Dehogynem! Hátha akkor a hegyes fülűek is tesznek valamit. Graun fejedelem, Ferdinánd parancsnok! A sárkány és a griff lányra szükségünk lehet, nem árt, ha gyakorolnak egy kicsit.
- Bízom bennük, szerintem ki fognak minket vinni a rendszerből – jelenti ki I. Graun.
- Hacsak ki nem derül, hogy van egy egérút kifelé – teszi hozzá Mirr’Age.
- Nézzünk még néhány közelebbi képet! Mondjuk ezt a Yamatot – kéri Theresa. Mirr’Age máris egy légköri felderítő drón vezérlését kezdi bűvölni.
- Mi a furcsa a képeken? – teszi fel a kérdést az Úrnő.
- Mondjuk, hogy nincsenek a hajókon emberek? – vakargatja az állát Sean.
- Pedig ilyen régi hajókon még mindent kézzel csináltak, nem? – érdeklődik a trónörökös.
- Pontosan. Még jobb közelítést – kéri Theresa.
- Mintha azok ott droidok lennének a fedélzeten – mutat rájuk Mac’Erra.
- Nézzük meg a hidat, vagy mi van ezeken – állítja a drón kameráit Mirr’Age.
- Állj, az ott egy nő? – mordul fel Anup a felvételt látva.
- Az bizony. De jó szemed van! – vigyorog rá Graun. Tényleg egy fiatal, nagyon hosszú hajú, barna szemű teremtes üldögél a hajó kifejezetten magas parancsnoki tornyának a tetején. Lábán egy hihetetlenül érdekes cipő, a fején meg egy különleges alakú fejdísz van. Valami tartó mintha a derekán is lenne. Mindehhez rövid szoknyát hord harisnyával. Mert egy fiatal hölgy számára minden esetben fontos a divatos öltözködés.
- Ez nem egy mantra, menta, mi a fene modell véletlenül? Mint amiket a Füst-flotta automata hajói is használtak? – kérdezi meg Sean.
- Pont azt a flottát tarolták le a szomszéd galaxis peremvidékén – mondja Anup.
- Így van – bólint Theresa. – Méghozzá a Nagyadmirális Kölykei nevű drena.
- Arról még felvételek is kódorognak a galaktikus neten – vigyorog Sean. – Talán „a történelem leghülyébb robotjai” a videó anyag címe.
- Hát persze! A Drimál egyik kocsmájában mesélte nekem egy tag, aki ott volt. Egy öreg szervo páncélos kommandós – csap a fejére Graun. – Kivetítették nekik egy aszteroidára egy kapirgáló kiskakas képét. Erre a Füstök egyenként odamentek megnézni a kakast. A drena meg levágta őket, mint a lucernát.
- Nézzük meg, hogy minden hajón van-e ilyen hogyishívják modell – mondja Theresa. A drón kamerái máris forogni kezdenek, végig pásztázzák az ismeretlen hajórajt.
- Ahogyan elnézem, van – közli Mac’Erra. – Minden hajón van egy ilyen ember nő.
- Térjünk vissza a Yamatóhoz! Vizsgáljuk meg, hogy a kis hölgyikénk élőlény-e vagy robot? – kéri az Úrnő. Mirr’Age ezért rögtön mindenféle spektrumú érzékelőket irányít az előbb látott lányra. Az eredmény viszont megdöbbentő.
- Ez ember! – mondja a rókadémon.
- Igaziak a mellei – suttogja halkán Graun. – Csak azért mondom, mert a szilikon teljesen más a röntgenkamera alatt – fordul a fiúkhöz.
- Köszönjük a felvilágosítást, apám – feleli a trónörökös. Még a lányok is mosolyognak. Megéri a pénzét az öreg!
- Leselkedő banda – szól közbe Lexa.
- Én oda sem néztem – szabadkozik Anup, majd szégyenlősen el is fordul. Erre a rókadémon biztatóan hátra veregeti.
- A fején az a vasdarab, mintha csatlakozna valamihez – folytatja a megkezdett mondatot a minotaurusz boszorkány.

– Igen, az egy beültetés. Nem is túl finom munka. Van még a gerincéhez csatolva is – közli Csatacirkáló Sean. – Használják ilyen több célra. Például robot és páncél vezérlőnek, művégtagokhoz, de akár profi gémerék is. Igaz, az övé láthatóan egy jól megerősített változat.

– Hajóvezérlő – mondja ki az Úrnő, és normál nézetre vált. – Valószínűleg egy elő hajó, egy egyszerű nőből csinálták.

A megfigyelt személy ekkor felemeli a fejét, és egyenesen a kamerába néz.

– Láthatja a drónt? – kérdezi Mac’Erra.

– Nem hiszem – feleli a felesége.

– Látja a drónt. Vagy sejti, hogy figyelik, ebben biztos vagyok – mondja Anup.

Mirr’Age azonnal cselekszik, igyekszik a legközelebbi felhőbe bújni a felderítő járgánnyal.

– Úrnőm, úgy vélem, hogy be kell vetnünk a merikai darazsakat. Hátha valamelyik hegyes fülű vendégünk mond egy nevet... – néz a jelenlévőkre Graun.

A merikai darazsak rovarok, mint a nevükből is sejthető. Királynőjük és kollektív tudatuk van, és ez a kollektív tudat intelligens. Maga a faj nem veszélyesebb, mint egy normál darázs, csípni azt tud, de jól elvan virágporon, gyümölcsökön, végszükség esetén kisebb állatkák tetemén. Még hobbijuk is van, ami zenei dallamok megtanulásából és előadásából áll. Megfelelő szinten rezegve egész koncerteket tud előadni egy ilyen raj. A mi rajunk egy erdő tünde bolygóról származik – ennek megfelelően leírhatatlan módon gyűlöli a hegyes fülűeket. Tehát Graun a következő kihallgatási módot eszelte ki. A delikvenst körberakják vasútmodellekkel. A tündék ugyanis irtóznak a vonat minden fajtájától. Ezen felül a saját, rettenetes zenéjükön kívül minden mástól. Képesek kiveretni egy rabszolga fogát, ha az dúdolni kezd. Fő ellenségük a népdal, a katonadal, és a rockzene. A zümik tehát kezdetnek első világháborús katonanótákat adnak elő. Egy perc múlva az első tünde máris epilepsziás rohamot kap, de a darazsak csak húzzák a talpalávalót. A „Ha kimegyek a doberdói harctérre” című nótánál a hegyes fülűnek elszáll az agya. Nem képletesen, hanem szó szerint kiizzadja a pólusain keresztül. Szegény, pedig váltságdíjat is kérhettünk volna érte. Lám, a doberdói fennsík még több mint száz év múlva is szedi az áldozatait!

A többi tünde vall. Igaz, az elnyögött infók felére a kutya se kíváncsi. A dongóink pedig visszatérnek a szokásos tevékenységükhöz. Például eltüntetik a konyhai hulladékot, segítenek mikroelektronikát szerelni, vagy éppen népszerű zeneszámokat hangszerelnek újra. Ezeket aztán ki szoktuk adni, ha civilizáltabb bolygókra érünk. Nagy rá a kereslet!

– Hölgyek, ismer valamelyikük egy Droma nevű tünde boszorkányt? – teszi fel a kérdést a félorkok ura néhány hologramnak. Kei, a rókadémon csak azért nem köp egyet, mert valami kaját készít Anupnak, és nem akarja túlnyálazni.

– Nem hiszem, hogy ilyen nevű boszorkány van az ismert galaxisokban – Lexana lassan morogja a szavakat.

– Van viszont egy ilyen nevű büdös ringyó – teszi hozzá a rókadémon, és fogást vált a konyhakésen. Láthatóan szívesen leszúrna vele valakit.

– Mivel foglalkozik ez a kedves hölgyike? – érdeklődik I. Graun.

– Nekromancia és lélekidézés – közli Mirr’Age komor hangon.

– Ő lehet a mi emberünk, akarom mondani tündénk – néz Mindenek Muterja a többiekre.

– Lám, a mi kis hajó-lányaink gyártása talán mégsem olyan szimpla folyamat. Hiszen kell hozzá egy komoly boszorkány! – dől hátra a félork a székén.

– Remélem, hogy nincs köze ahhoz az egykori tengerészlegendához, miszerint a hajóknak lelke van – pillant fel Csatacirkáló Sean a kávéjából. – Igaz, ebben a galaxisban bármi megeshet.

Az álkalóz kap egy rövid, írott üzenetet is közben. Kénytelen megszakítani a forró ital élvezetét:

– Roppant érdekes. Alig lőttük ki a két zavarforrást, máris van bejövő jel. A felderítő korvettünk szerint kimenő jelek is észlelhetőek!

Az AWACS fedélzetén érdeklődve figyelik a fiúk a két pöttyöt a radar képernyőjén. A pöttyöcskék természetesen két repülő objektumot jelölnek, amelyek kelet felől közelednek. Egyenesen az álcázott drenya felé tartanak.

– Kövessék őket, és ha szükséges, küldjünk oda két űrvadászt, hogy zavarják el őket, vagy szedjék le! – felelik nekik az Ūrnő fedélzetéről.

Vadászgép az bőven akad a drenyán. Számos példány járőrözik a bolygó körül is. Úgyhogy bevetésre kerül egy Phoenix géppár, mert a két vendégnek eszébe sincs irányt módosítani.

– Itt V-180! – közli a páros parancsnoka – Magasságunk hatezer, a célpontok alattunk, négyszáz magasan haladnak. Két könnyű repülő eszköz, talán nagyobb felderítő robotgépek.

– V-180 és 181! Csapjatok rájuk. Kergessétek el őket, de ne lőjete! – közli az irányítás a járőrrel.

– Vettük – és a két nehéz űrvadász már zuhan is alá. A célpontok pedig nem is veszik észre őket, csak akkor, amikor a két száguldó elfogó elhúz felettük és óriási dőrejjel átlépi a hangsebességet.

– AWACS, zavarjátok az adásukat – utasítják a repülő lokátor állomást. – Nem hiányzik...

– Mi a helyzet? – lép be ekkor Mirr'Age cicus a vadászirányító terembe a drenya fedélzetén.

– Két azonosítatlan objektum, asszonyom! – feleli az irányító tiszt – Van képünk is.

A képet az egyik űrvadász közvetíti, amikor elhúz az ismeretlen gépek felett.

– Ezeknek légcsavarja van? – csóválja meg a fejét a catmor. Szerencsére, a jópofa kis egymotorosoknál elpattan a cérna, úgyhogy ketten háromfelé szaladnak szét. Viszont a nehéz vadászoknak is tetszik ez a macska-egér játék, tehát üldözőbe veszik őket.

– Mirr'Age, mi történik? – kapcsolódik be Theresa is a kommunikációba.

– Ūrnöm, mint látja, ezek ilyen világháborús gépek. Vagy valami olyasmi. A srácok éppen elkergetik őket.

– Mikorra várjuk vissza Graun fejedelmet a lányokkal? – érdeklődik az Ūrnő.

– Elméletileg öt perc múlva megérkeznek! – feleli az ügyeletes. A félork fejedelem, a sárkány és a griff hölgyekkel együtt kivitték a vonatszallító hajót a rendszerből. Mivel már van ki és bejövő jel, lehetséges a Rhegenzzel való kommunikáció. Igaz, a vétel minősége gyakran a rádiózás hőskorát idézi. A fejőstehén űrhajó a járhatatlan szektor peremén navigál, és sorban veszi át a Terra Tizenháromról szerzett zsákmányt.

– Mindjárt megjönnek, és jó eséllyel oda, ahol a mieink szórakoznak ezekkel a vackokkal – pillant fel a catmor a navigációs hologramból.

– Az édes anyját, rám lőtt a kis mocskok! – káromkodik az egyik vadászpilóta a rádióban.

– Itt V-180, jelentem, lőnek ránk. Kérek engedélyt viszonzni!

– Itt a Vadmacska. Megsérült valamelyik gépünk? – kérdezi Mirr'Age.

– Dehogy, asszonyom. Engem el sem talált, a kísézőmnél pedig kivédte a pajzs.

A catmor olyan könnyörgő tekintettel néz Theresa hologramjára, mint egy tejet kérő kiscica. Az óvó nénink meg is sajnálja, és bólint. Mirr'Age tehát megszólal:

– Itt a Vadmacska beszél. 180 és 181, szedjétek le őket. Ismétlem, szedjétek le őket!

– Vettük, asszonyom.

Az űrvadászok gázt adnak, és ezzel pillanatok alatt kikerülnek a két kávédaráló látóteréből. Aztán a repulzoraik és a tolóerő-vektoros fűvókáik segítségével szinte álló helyzetben fordulnak meg, és úgy csapnak le az áldozataikra. A rakétákat kár pocskékolni azokra, ezért a lézerágyúk ugatnak fel. Az első cél egyszerűen elolvad, a másodikat pedig a kis kaliberű gépágyú konténerrel sorozzák meg. A forró sugaraktól meggyullad a benzin. Szegény propelleres jószág, égő fáklyaként zuhan a mélybe.

– Mindkettőt lelőttük! Ismétlem, mind a kettőt lelőttük! – jelenti a géppár parancsnoka.

- Honnan jöttek ezek? – érdeklődik Theresa.
- Egy órával ezelőtt a megfigyelt hajókról több ilyen járőr szállt fel. Ez a páros pont felénk fordult – közli az AWACS gép.
- Jelentés az elektronikus felderítő korvettről! – szól az ügyeletes tisztt.
- Hallgatom, kapitány – mondja neki Theresa.
- Úrnóm, az adás helye a negyedik bolygó holdjánál van. Feltehetően akörül kering. Több helyen is veszik az Ealon. Így a közelben lévő atoll-szigeteknél is.
- Ott van a legközelebbi flotta. Néhány száz kilométerre mindössze – jegyzi meg Mirr'Age.
- Mindjárt lemegy a helyi nap. Valamit tervez a keringő holdkórosunk. A pajzsgenerátorok és a gépházak készüljenek fel. Adott esetben tudjunk gyorsan felszállni, ne legyek ún. „ülő kacsá”.
- Értem, Úrnóm – feleli Mirr'Age. – Figyeljük tovább a felderített hajórajokat?
- Természetesen. Ha bármi rendkívüli történik, szóljatok!

Asterios

Nem vagyok meglepve, hogy megint harckészültséget rendeltek el. Már túl szép volt, hogy napok óta itt pancsolunk az óceánban, és semmi nem történik. Végül is ez egy hadihajó egy háborúban, nem pedig egy luxus utasszállító. Szerencsére, Valerius gondoskodott számtalan szonárboja kihelyezéséről. Sőt, Gnamas és Tatjana knyazina szintén raktak ki ilyen játékszereket. A vámpírhercegnő volt tengerész tisztt, meg minden más is a hosszú élete alatt. Testhezálló a feladat a számára. Gondolom, a legkönnyebben most a víz alól lehet bennünket megtámadni. Földlakóként mondanám még az atomfejes ballisztikus rakétákat is, viszont műholdak nélkül azokkal nehéz célozni. Illetve, egy ilyen űrkorszak hajnalán lévő bolygó még nem épít olyan rakétákat, amiket nem lőnek le simán az űrvadászaink, vagy a bolygó körül keringő korvettek elhárító fegyverei.

- Mit mondott Gnamas, mi annak a vacaknak a neve? – érdeklődik tőlem M3. A sisakjainkat még nem tettük fel, hiszen itt vagyunk a hajón.
- A tengeralattjárónak? Valami projekt kismillió. A szovjetek és az oroszok mindent projektszámmal jelöltek. Mondjuk ez speciális hajó. Szerintem élvezi a ruszki, hogy megint nyomulhat eggyel – felelem.
- Annak a nyomorult flottának is muszáj volt most előmászni az atollból! – csóválja meg a fejét a Skót.
- Felismerték Pongo-Pongo stratégiai jelentőségét – mondom merő hülyeségből.
- Esetleg az öreg Kamaszukát jönnek megmenteni – halljuk a Francia hangját a hátunk mögöl.
- Figyelem, pajzsgenerátorok üzembe helyezésre készek! – szólal meg egy női hang a hangszórókból.
- Most őszintén, minek nem intézzük el azokat az idiótákat egy rövid tüzérségi pergőtűzzel, vagy egy bombázó támadással? – gondolkodom hangosan.
- Mi van Magyar, csak nem félsz egy hajó-lánytól? – teszi fel a kérdést egy ismerős hang. Három szervo páncélos figura érkezik mellénk a kis hangárba, Val vezetésével. Valerius mellett két további minotaurusz bajtárs áll. Ők M6, azaz a Holland, és M7, a Gépágyú. Utóbbi rezzenéstelen arccal bólint, nem emlékszem, hogy kettőnél több mondatot valaha is beszélt volna. A Gépágyú nevet a kifejezetten nehéz fegyverzete miatt kapta. A tarka fejű Holland viszont szívesen dumál mindenfélét össze-vissza.
- Ilyet azért nem állítanék, uram – felelem Valnak.
- Ahogy látom, az apuka brigád tagjai nagyon harciasak – kezdi a szájalást a Holland. – Apropó, akkor vigyázatok, titeket már fel tudnak szarvazni. Tényleg, ez mekkora! Felszarvazni, érted? – csapja oldalba Gépágyút. Az csak bólogat.
- Mégis, hogy néznénk ki négy szarvval? – néz rá a Francia sértődést imitálva.

- Mint egy sárkány? – kérdezek vissza.
- Aztán majd tévedésből megesz a csajod reggelire – mondja a Franciának M3.
- Vagy Gyökér királyfi visz neked bonbont! – teszem hozzá.
- Hát most mondjátok meg, Samat szerzett egy nőt, aki nem szalad el sírva reggel, amikor felébred mellette – gondolkodik a Holland. Samatról mindenkinek ez a véleménye a hajón?
- Inkább Samat szalad el sírva, amikor a kislány egy tüzes csókot akar lehelni felé – veti közbe Valerius. Ezen mindenki nevet egyet. Valból is nehéz egy rendes mondatot kiszedni, megfelelő társaság kell hozzá. Most mondjam azt, egy állandó nő rajta is sokat segítene?
- Itt M1, mindenki hall? – jelentkezik be Ferdinánd parancsnok.
- Itt M2, halljuk, uram!
- A szigetünkön működik a pajzsgenerátor. Az űrvadászok is harcra készek. Lehet, hogy gyorsan kell közbeavatkoznunk a szigeten, vagy mélységben az ellenséges területen. Urak, mindenki menjen a teleporthoz, és várják a további parancsokat!
- Vettük! – mondjuk mindannyian. A fiúkra nézek, aztán sorban csattogunk a teleport állás felé. Érdekes, hogy nem űrsiklót akarnak használni. A teleportálás egy remek dolog, ha gyors rajtaütésekre van szükség. Hátránya a korlátozott hatósugara, valamint az, hogy pajzsokon át nem használható. A saját hajó pajzsán is kell egy rést nyitni, az ellenségnek pedig a legjobb, ha már teljesen le is verted a védőmezőjét. A teleport meg is zavarható, szóval akkor a fejed az egyik városba megy, a segged meg a másikba. Nem szeretnék ilyen halált! Bakker, ha ki kell múlnom a világból, akkor legalább esélyt kapjak, hogy küzdjek ellene.
- Ellenőrizzük a kommunikációt! – mondja Val. Mind feltesszük a sisakokat. Amikor már a tökfedőd is a helyére ugrott, akkor minden közvetlen kapcsolatot megszakad a külvilággal. Itt vagy a belső kis világodban. Talán egy harckocsizó, vagy egy tengeralattjárós érezhet hasonlóan? Bár ők mindig többen vannak egy dobozban.
- Két csapatra oszlunk! – így Valerius. Szóval én maradok a Skóttal és a Franciával.

Pongo-Pongo mellett

- Megvizsgáltuk a feltételezett jelforrásokat, Úrnőm – mondja Mac'Erra a CIC-ben összegyűlteknek. – Semmit nem találtak a gépeink a helyszínen. A jelet viszont utána egy másik helyről sugározták, tehát a dolog létezik, és mozog.
- Remek, egy láthatatlan, lopakodó hajóval állunk szemben – néz fel Csatacirkáló Sean.
- Hogy ez mennyire hiányzott nekünk! – csóválja meg a fejét Theresa.
- Próbáljuk meg a módosított radarú AWACS géppel bemérni? – kérdezi meg Mirr'Age.
- Az jó ötlet. Merikai darazsaink szintén tudnak segíteni, mert a tündék életjeleit is kiszűrják, igaz? – néz a csapatára az Úrnő.
- Így van, asszonyom. És ne felejtjük el: arra is hajlandóak, hogy három darázs egy rakétát vezet így a célra. Ők a keresőfej. Természetesen, ez a csapat életébe kerül – mondja a kitsune.
- Elképesztő kis jószágok! – jegyzi meg I. Graun.
- Két vagy három merikai csapatot tegyünk siklókra és küldjünk ki keresni. A rakétalovasaik is kellene. Szálljanak vadászfedélzeti és légvédelmi rakétába. Nem áldozom fel szándékosan még a legkisebb katonáim életét sem, de nincs más megoldás. Az így felfegyverzett gépeket és rakétákat jelöljük meg, csak szükség esetén vetem be őket.
- A királynő és kollektív tudat szerint rendben van a dolog – tolmácsolja a kérést Anup. Mac'Erra és a tüzérek szintén a parancs teljesítéséhez látnak.
- Ezek olyan elszántak, mint a régi szamurájok – fejezi ki elismerését a trónörökös.
- A helyzet valójában teljesen más – magyarázza Anup. – Még a legbátrabb ember is a dicsőségért csinál ilyesmit, vagy, hogy ezzel inspirálja a többieket, erkölcsi elismerést, jutalmat remél a tettéért, más nem a túlvilágon. A rovarok esetében természetes, hogy az egyén feláldozza magát a rajért, a bolyért, a királynőért. Nem vár érte semmit és nem is kap semmit a mi fogalmaink szerint. Nincs emléknapi, meg ilyenek.

- Még mindig elképesztő! – véli Graun.
- Gnamas herceg, hall minket? –Theresa témát vált és kommunikációs csatornát is.
- Jó a vétel, Úrnő. A tengeralattjárónk harcra kész. A szonár hálózat is működik – jelenti a legkisebb félork fiú.
- Úrnő, kérem, hadd csapjak oda nekik! Ezek az ótvar vaskasztnik észre sem fogják venni, ha közéjük eresztek vagy kettőt az új rakétás torpedóimból, vagy egy kicsit megpiszkálom őket az automata mini téjékkal. Ezek a félig cápa figurák sem akármik, biztos jó kis diverziót tudnék velük csinálni – Tati knyazina nagyon lelkes. A hajója egy modernizált, módosított, egykori szovjet 949-es cirkáló rakétahordozóból lett építve. Egy korvettből kiszedett úrjáró reaktor működteti, van védőpajzsa, és olyan modern víz alatti fegyverekkel is felszerelték, mint például tengeri drónok.
- Egyelőre várjatok. Melyik hajóból sugároznak komoly ultrahang vagy más jeleket? – kérdezi Theresa.
- Mindössze négy vagy öt ilyen hajó van. Bár ezeket is világháborús koszfészeknek álcázták, a jeleik alapján inkább kisebb, kétéltű úrhajók lehetnek – feleli Gnamas herceg.
- Az a négy talán a Füst-flotta úrhajói közül való – gondolkodik Csatacirkáló Sean.
- Az ellenséges hajóraj hordozóiról megkezdték a gépek a felszállást! – közli ekkor a felderítő tisztjük.
- Mind a hat nehéz hordozó kifutott. Sőt van velük négy kisebb is – teszi hozzá a rókadémon.
- Nem tanultak a múltkori esetből? – vigyorog Mac’Erra.
- Megdöbbenő, hogy automata gépek voltak – szól közbe Anup. – Mármint az általunk lelőttek, a roncsokban nem találtunk semmilyen élőlény maradványát.
- Fogóban vannak a dogzik? – véli Csatacirkáló Sean.
- Egy említett, kétéltű úrhajó kivált a flottából, és erős légi fedezettel előre tör! – mondja Mirr’Age.
- Állítom, ez tényleg egy Füst-hajó, gyerekek – nézi a felderítés által beadott képet az Úrnő.
- Ilyen idióta lila meg hasonló rejtőszíneket biztosító csíkjaik vannak – segít a Félorkok ura, mire a drenya kiteszi a felvételt a fő monitorra.
- Stimme! Jól gondoltam az előbb – mutat a képre Sean.
- Ionagyúkat felkészíteni. Most ugyanis kiderül, hogy miért is buta ötlet teljes egészében nano robotból hajót építeni. Légvédelmi készültség! Mac’Erra parancsnok, hány űrvadásza van kint a szektorban? – kérdezi az Úrnő.
- Tíz század, plusz kettő tartalék, de küldhetek még! – feleli a catmor.
- Elég lesz. Más mozgás van még a területen? Csapatszallítók, deszant hajók például?
- Nagyobb távból egy vélhetően civil hajó megy a flotta után. Talán egy személyszállító. Más vízi jármű nincs a közelben – feleli Mirr’Age.
- És most várunk – dől hátra a hatalmas, forgó foteljében az Úrnő. – Nem éhes valaki?

Pongo-Pongo helyőrsége és erődítései nem tartoznak a hadtörténet legjei közzé. Vagy ha igen, akkor sem pozitív értelemben véve. Per pillanat a kis földdarab védelmi erőit képezi egy rozsdás vashordó, néhány etető és itatótál, négy ember, egy kakas, továbbá egy kutya is. A négy önkéntes közül kettő ír, kettő pedig magyar származású. A kutya nem igazán jön jelenleg számításba, mert azon igyekszik, hogy minél mélyebb gödröt ásson az egyik fa tövébe a hőség ellen. A kakas a parton sétálgatva kapirgál, és néha pottyant egy jó nagyot.

A legifjabb, suhanc önkéntes éppen banánt szed a fáról, a bátyja ez alatt egy szépen gúlába rakott farakást szemlél meg minden oldalról. Az egyik ír egy bogrács körül ügyködik, a másik pedig egy vízbe lógatott pecabotot figyel álmosan. Ez aztán a szolgálat!

De úgy is mondhatom, hogy a kutya éppen egy újabb lövészgödröt készít, a hőséggel mit sem törődve. A kakas kisméretű vegyi aknákat telepít a part mentén. Az ifjabbik magyar közben a magasból szemléli a környező terepet. Az írek a logisztikáról gondoskodnak, egyikük már a

helyi élelemforrásokat is kihasználja. A kis egység parancsnoka pedig a rendelkezésre álló alapanyagokat szemléli meg, mert a leginkább a helyben található erődítési elemekkel tud gazdálkodni. Jó katonák ezek. Tehetnek ők arról, hogy itt a drenya háta mögött nincs rendes ellátmány? Csak egy pajzsgenerátor, de azt nem ehetik meg, ugyebár. Megszólal a parancsnok kommunikátora:

– Jelentkezem! Értettem. Hogy látjuk-e a repülőket? A kutya már ugat, tehát hallja őket. Hogy ne ijedjünk meg? Vettem!

– Nem olyan családból származok én! – kiabálja teli szájjal a kölyök.

A támadó hajókat láthatóan megtéveszti, hogy a sziget védelmi erőit egy kakas képezi, amelyik egy vashordó tetején üldögél, továbbá a madarat ugató kutya. A véderő többi része éppen fedezékben durmol. A drenya CIC-ében többen mosolyogva nézik a látványt a képernyőn. Némi bizonytalankodás után a légcsavaros repülők a sziget felé fordulnak, a hajó pedig tüzet nyit. Az impulzusok ártalmatlanul pukkannak a védőmezőn.

– Ionagyú, tűz! – mondja Theresa.

Lehet, hogy a bolygóvédő ionagyú erős dolog, de elsősorban az ellenséges elektronika megsütése a feladata, és a nyílt terepen lévő élőerő ellen is hatásos. A csíkos hajó egyszerűen szétrepül, mint a pernye, csak némi ezüstszerű por marad a helyén.

– Ez a baj a teljes nanoanyag szerkezettel – kommentálja Theresa a látottakat, majd int egyet.

– Légvédelem, tűz. Űrvadászok, előre!

A rakétákkal és energiaágyúkkal végrehajtott támadás nagyon hatásos, a negyven gép pillanatok alatt semmivé válik, és égő törmelék záporozik Pongo-Pongo pajzsára.

– Álcázást le! Hajót felemelni, lassan előre, feléjük – csillan meg gonoszul az android gyönyörű szeme. A vidám fehér felhő Pongo-Pongo mellett hirtelen átalakul, ágyú nőnek és felépítménye. A víz csorog le róla, a hullámok megtörnek a kis sziget védőmezőjén. Akkora a robaj, mintha maga Poszeidón ébredne álmából, és ráadásul bal lábbal kelt volna. Illetve, dehogyis akkora. Sokkal nagyobb! A hátrább lévő ellenséges főerő pedig csak néz meredten. A hatalmas gépezet árnyékot vet feléjük, maga a Hadak Úrnője indul ellenük, hogy kíméletlen rakéta-karmaival és lézer-agyaraival széttepi embert és gépet egyaránt. Az űrvadászok dühös felhőként rajzanak körülötte.

– Oda nézzetek! – mutatja Sean.

A kis hajók égnek emelik az ágyúikat, de még nem lőnek. A többi légcsavaros repülő rémülten próbál menekülni a drenya orra elől, ahogyan a pajzsok törik és zúzzák őket. Néhány még tüzet is nyit kétségbeesésében, de nem érnek semmit vele. Az egyik drón ekkor újra a Yamato nevű hajóra közelít. A nő, a tetején, csak áll ott összeszorított fogakkal, szinte dühösen néz a CIC-ben lévőkre a monitorról. A jobb kezét lassan felemeli, és mozog a szája. A bal kezében egy fényképet tart, még ránéz egyszer, aztán újra a drenya felé fordul. A fotón egy kislány és egy férfi látható, ahogy kilóg az ujjai közül. Theresa kitesz a fő kijelzőre egy másik felvételt. Egy hosszú fekete hajú nő, olyan hajdísszel, mint két szarv, és majdnem felrobban a tehetetlen dühtől. Velük szemben pedig Theresa áll, hasonlóan tartott kézzel.

– Bejövő adás a személyszállító hajóról! – Kei szinte kiáltja a szavakat – Minden egységnek küldik.

– Lássuk – mondja az Úrnő.

Egy talán harmincas éveiben járó, hosszú, fehér hajú férfi látható a képen. Az arcán valamiféle festés vagy tetoválás figyelhető meg. A jobb kezével egy díszes kardot emel a magasba. Közben néhány szót mond.

– Ez a tag valami tünde, vagy vámpír lehet? – kérdezi Graun.

– Egyik sem – feleli a kitsune. – Ő egy kutyadémon. Nem is tudtam, hogy valahol élnek még ilyenek – közben Anup is érdeklődve figyeli a kardos figurát.

– Több jel érkezik az úrból a hajóknak – közli Mirr'Age.

- De a barátunk a képen nagyon határozott. Az talán valamiféle ereklye volna a kezében? – gondolkodik a trónörökös.
- Nézzétek, letekerik a lövegcsöveket! – mondja Csatacirkáló Sean.
- Hátra a vadászgépekkel, cicák – ereszti le a kezét az android Úrnő, és közben a drenya lövegei is alaphelyzetbe fordulnak. – Lassan tolassunk el a közelükből. Meg kellene nézni azt a személyhajót.
- Én megyek, úrnőm – közli Anup. – És Kei is jöhetne! – teszi a kezét a rókadémon hátára.
- Menjetek teleporttal. Ferdinánd parancsnok, a fiai készen állnak? – kérdezi az android.

Asterios

- Itt M1, a teleportálási koordináták átküldve! M2, ti mentek elől, M3, ti másodjára. Figyeljétek, Anup és a kitsune lány már ott vannak. Próbáljátok meg senkit nem agyonlőni, csak ha nagyon muszáj.
  - Vettük, uram! – feleli a Skót, miközben a masina bekapcsol, és egy nagy zöld téglalap jelenik meg előttünk. Val csapata harcias kiáltások közepette trappol bele.
  - Geronimo! – kiáltja a Skót, ahogy utánuk indulunk.
  - Winetoo! – rikoltok én, és követem.
- Maga a teleportálás csak egy pillanat. A pontos érkezést a kitűnő mágikus képességekkel bíró rókadémon is segíti. Kiugrok a „zöldből”, és oldalra mozdulok, hogy a Francia a nyakamba ne essen. Megérkezve emelem is fel a sugárvetőmet. A rókadémonunk elégedetten fordul hátra, nyugtázva, hogy mind a hatan itt vagyunk.
- Mi a picca van itt? – teszem fel a kérdést. Egy hajó tatfedélzetén állunk. A tenger csendesen hullámozik mögöttem.
  - Szép hajó, igaz? – vált fogást a claymora a Skót. Az ő fegyvere nem csak sima gépkard, hanem mágikus fegyver is egyben. A penge körül most tűz örvénylik, mindenféle színe van, mint Lexa szemének.
- Velünk szemben néhány fickó áll. Elöl két ezüsthajú tag, egy idősebb és egy fiatalabb, mint két testvér. Az idősebb elegáns üzletembernek néz ki. Díszes katanát tart a kezében, egy másik fegyver az övébe van dugva. Hegyes a füle, és mintha festett képe lenne. A másik srác egy bőrdzsekis városi vagány, hatalmas karddal van felfegyverezve, szinte nevetségesen nagyméretű a pengéje. Viszont olyan fülei vannak, mint egy istenverte dogzinak! Mögöttük néhány bizalmatlan ember feszít. Elszánt, borostás arcok, mindenféle lőfegyver a kezükben, az egyiknél egy Stg-44 rohampuska van és német rohamsisak a fején! A másik talán amerikai?
- Mik ezek, hagyományőrök? – nyögöm ki, de azért a kutyafülűre célzok, egyenesen a sárga szeme van a célkeresztben. A rókadémon legalább kétféle nyelven csicsereg nekik, amiből semmit nem értek. Japán? Ketten angolul suttognak vállról indítható rakétáról. És ekkor két kislány lép ki a bizalmatlan férfiak mögül. Váratlan fordulat!
  - Nézd, apa, szervolovagok – mondja az egyikük. – Szervolovagok – ismétli meg galaktikus alapnyelven is.
  - Ez az Icer Queen tényleg az Elveszett Úrnő! – kiáltja a másik vidáman. Az apa nevű fazon éppen, hogy elkapja őket. Egymásra nézünk a fiúkkal. Az Elveszett Úrnő a hajónk teljes neve, az Icer Queen pedig az osztálya.
  - Apa, apa, lefotózol velük együtt, mert senki nem hiszi majd el, ha csak úgy mondom! – kiabál lelkesen az egyik emberpalánta.
  - Nem a nőiteket akarjuk. Se a kicsiket, se a nagyokat – mondja lassan Kei.
  - Veletek még nincs semmi bajunk – teszi hozzá Anup.
  - A lányok követik az Admirális kardját – mutatja az ezüsthajú a katanát. – Csak akkor támadnak, ha én akarom, a hegyes fülű boszorkánynak nincs már fölöttük hatalma, bármit is mond! – ezzel hátrafordul, és bólint. Mind leeresztik a fegyvereket.

- Ti is, fiúk – mondja nekünk Anup. Val int a fejével, szóval engedelmeskedünk. A két gyerek láthatóan piszok boldog:
- Szerinted genetikailag módosított emberek, vagy trollok?
- Nem vagyunk trollok! – közli a Skót, és rátámaszkodik a gépkardra – Minotauruszok vagyunk.
- Itt Theresa! Mi újság? – hallatszik a kérdés a komlinkben.
- Azt hiszem, itt végeztünk is, Úrnő – feleli a rókadémon.
- Gyertek vissza a hajóra! Meglepetés készül, akcióznak a hegyes fülűek!
- Tünde barátaink megint alkotnak valamit. Amúgy, édesapátok büszke lenne rátok – néz Anup a két testvérré. Egy pillanatnyi megdöbbenés fut át az arcukon.
- Vissza a drenyára, urak. Ti meg vigyázatok magatokra, majd egyszer összeülünk egy sör mellett. Az írek szerint jó a sör a bolygón – teszi még hozzá, nem törődve a rókadémon szerelme rosszálló tekintetével. Mászunk vissza a zöldbe.

A világűrben

- Tehát a tünde megunta a bújócskát, és cselekvésre szánta el magát! – mondja Theresa elégedetten. A drenya emelkedik, el a bolygóról, hatalmas hajtóművei hamarosan felbőgnek, és falják a végtelen kilométereket. A vadászok két oldalról követik.
  - Bekapcsolt az ugrógyűrű – mondja a Félorkok ura. – A távirányítóm aktív, tudunk robbantani.
  - Úgy véljük, megtaláltuk a lopakodó hajót. A specializált AWACS mér egy jelet, és a merkai darazsak is aktívak – jelenti Mac'Erra.
  - Szuperágyút feltölteni! – dönt az Úrnő.
  - Az álcázott hajó az egyik elhárító század lőtávolaiban van – mondja Mirr'Age. – Megneszelt valamit, mert gyorsan mozog.
  - Támadás, bogárkák – sóhajtja Theresa.
  - Ismeretlen hajó lépett a rendszerbe a hipertérből – közli az ügyeletes tiszt.
  - Hogyan? – néznek rá többen is. Mégis volna hát egérút?
  - Egy másik, ellenséges hajó a portálból! Egy koshajó az.
- A pajzstörő kos kirohan a gyűrűből, és csodálkozva nézelődik egy pillanatig. Mintha el sem akarná hinni, hogy tényleg állva hagyták az ugrókaput.
- További hajók, méghozzá törp monitorok!
  - Robbantás, Graun, bácsi – utasítja az android az öreget.
  - Na, miért nem történik semmi sem? – néz fel a félork. – Ja, meg sem nyomtam a gombot! Miközben a félork kínlódik, a monitorok szép sorjában érkeznek a kapun keresztül.
  - Mi van, zavarjátok a távirányító frekvenciát? Okos! És ezt a másikat?
- Az ugrókapu ekkor egy sorozatnyi robbanással megsemmisül. Graun bácsi dörzsöltebbnek bizonyult. Bármit is küldtek volna még, az már kívül maradt.
- Bolygóhámozó ágyú, tűzkész – jelenti Csatacirkáló Sean.
  - A kos hajóra lőj – utasítja a csaja. – Ne nézzen így rám, vén félork gazember, szerezzen saját drenya nőt, mondták már!
  - Az álcázott hajó több találatot kapott, ég! Levált az álcázó mezője – jelenti Mac'Erra.
  - Átjutott két vadászromboló is – közli Mirr'Age.
  - Figyelem, az orr ágyú tüzel! – és ezzel a kos hajó által okozott esetleges problémák megoldódnak. Volt-nincs...
  - Ismeretlen bombázók, legalább negyven darab – mondja egy szenzortiszt. – Az egyik drón szúrta ki őket, egyszerűen megjelentek a semmiből. Hipertéri kilépő jel nem volt.
  - Hogy a fenébe? – kérdezi a trónörökös.
- Theresa a teendőket veszi számba. A lopakodó fregatt már vélhetően harcképtelen. A monitorok lassan mozognak, őket löveges párbajra kell kényszerítenie. A negyven támadó

gép ellen Mac'Erra már zúdítja is ki a kölykeit. Az ismeretlen hajóval majd kezdenek valamit az anti-stealth egységek és légvédelmi rakéták. A spéci AWACS is segíthet nekik.

Nagy veszélyt jelent a két vadászromboló. Hogy mik ezek? Említettem már, hogy a hegyes fülűek viszonya érdekes a vadászgépekhez, a dogzikat például csak lézerfogónak tartják. Alapvetően butaságnak érzik az egy, vagy kétszemélyes harci űrhajókat. Szóval építettek egy olyan harci egységet, ami leginkább egy hatalmas, otromba űrvadászra hasonlít, de akkora, mint egy cirkáló. Viszont annál jóval fürgébb, kitűnően manőverezik, de a páncélzata nagyon gyenge. A fegyverzete zömmel előre szegezett energiaágyúkból és extra nehéz rakétavetőkből áll. A legénysége csak pár tucat fő. Az alkalmazási ötlete az a típusnak, hogy a nehéz ágyúkkal alig lehet eltalálni, a légvédelmet és az űrvadászok fegyvereit pedig kivédi a pajzsa.

– X űteget felkészíteni! – ad parancsot az úrnő. Két nagy ellensége van ezeknek a vadász rombolóknak. Az egyik az erős rakétafegyverzetű, esetleg ionágyúkat is kapott modern űrvadász és naszád kötelék. Pár tucatnyi gép gyorsan le tudja verni róla a pajzsot! Mivel gyenge a páncélja és gyakran forgatható fegyverei sincsenek, ekkor nagy bajba kerül. A másik az X űteg. Ez meg egy hatalmas méretű légvédelmi rakéta, de akkora, mint egy korvett, vagy kisebb fregatt. Néha egy űrvadász is lovagol a hátán, az vezeti a célra, majd az utolsó másodpercekben leold róla. Az X űtegeket nagyon gyors motorokkal mozgatott lézerágyúk is kiegészítik.

– Még jó, hogy megvettük azokat a vackokat – véli Sean.

A catmor pilóták rémületesen hadarnak a kommunikációs csatornán. Az ellenséges bombázók elég kicsik, de viszonylag jó pajzsok védik őket. Viselkedésükből az is kiderül, hogy nem drónok, hanem valamilyen apró élőlények vezethetik őket.

Egy kisebb és lassabb cél ellen egy modern űrvadász általában nagy hatósugarú rakétával harcol. Ha vannak a korábban említett négycsövű rakétavetői, akkor lendületből rácsapva is támadhat, és a forduló harcot így is elkerüli. Ezek a bombázópilóták viszont nem gyengén képzett dogzik. Ha egy űrvadászgép rájuk ront, azonnal szembe fordulnak vele, sőt zavarást is alkalmaznak a rakéták eltérítésére. A catmorok kénytelenek átszáguldani a bombázócskák között, majd nagyobb távban megfordulva, újra támadni. A lézerágyúk használata is kihívás ilyen kicsi célok ellen, amelyek ráadásul a saját ágyúikkal viszonyozzák a támadást. Az űrmacska túlerő viszont lassan felőrli őket, egymás után gyulladnak ki. Továbbá, hamarosan a drenya légvédelmi rakétái is elindulnak, sőt, az X űteg is elereszt egy szivart. A törp monitorok sem tétlenkednek közben, csatasort alakítanak ki, hogy lendületesen támadhassanak. A harci kedvet kicsit megtöri, amikor az első vadászromboló egyik szárnyát letépi egy jókora rakéta.

– Hetes és nyolcas század, szorítsátok vissza a második bombázó egységet – irányítja őket Mac'Erra. – Kilences és tízes, támadjátok a másik vadászrombolót!

– Korvettek, lőjetek rájuk ti is – utasítja őket Mirr'Age.

– Rakétákat indítottak! – mondja a rókadémon.

– Csöves űrvédelem, pontvédelem, tűz! Tizenhat öles ágyú, cél a moncsik.

Hamarosan minden ágyú és vetőcső okádja a tüzet, a lövések a törp hajók körül szállnak el, vagy csattannak a pajzsokon. Az ellenséges hajók egy perc múlva viszonyozzák a támadást. A másik vadászromboló még kilő egy rakétát, amikor végre elfűrészelik a törzsét, és mindenestől felrobban.

– Satu interdictor, váltsatok át zavaró mezőre, térítsétek el azt a rakétát – utasítja őket Theresa. Ugyanis, a blokkoló hajók erős mágneses és gravitációs kivetítői erre is jók lehetnek.

– Minden űteg, vegyétek tűz alá a monitorokat! Mac'Erra, küldj rájuk minden bombázót, ami gyorsan bevethető – hangzanak a további parancsok.

A törpöknél a monitor egy hajótípus, és nem egy kijelző neve. Nagyobb tömegű, mint egy szuper-romboló. Hivatalosan Vasököl osztályú hajó, de mindenki csak Vasedénynek hívja a lapos formája miatt. Egy nagy kaliberű, erősen páncélozott lövegtorony köré van felépítve. De

hiába vannak hat öles lövegeik, most komoly bajba kerültek. Nincsenek velük a szuperrombolók, sem pedig stufik, és dogzi úrvadászokra sem számíthatnak. Azokat ugyanis valami zseni önállóan küldte bele az ugrókapuba, a nagy hajók UTÁN, így elvesztek az űrben. Saját pontvédelmük „futottak még” kategória, és a pajzsaik is csak szemből erősek. Lassabbak, mint a drenya, és hipert ugrani sem tudnak a rendszerből. Az Úrnő csapásmérői és naszádjai, sőt, fél tucat korvett is őket támadják, természetesen alulról és felülről. Amikor egy tizenhat öles nyaláb eltalálja valamelyiket, az rögtön fel is robban. Innen van a típus a másik neve, a Kondér. Mindig odaég a legénysége.

– Háromnak leverték a pajzsát a bombázók! – kiáltja Csatacirkáló Sean.

– Előre, szakítsuk ketté a csatasort – Theresa most a másik oldalára fordul, hogy ott is dolgozhassanak a tüzei, és a saját, bal oldali védőmezői is vissza tudjanak töltödni.

Láthatóan kicsit meg vannak szeppenve a törpök, nem tudják követni az Úrnő manőverezését. Problémaikat az is fokozza, hogy a hajóik egyetlen fő tornya a felső részen található, alulra nem tud tüzelni. A csatasor tehát megtörik, pedig bele sem gázoltak még.

– Fel ne öklelj minket, te szemétláda! Ez belénk fog így ütközni – mutat az egyik kerge törp hajóra Graun.

– Ne készüljenek fedélzeti védelemre a szárazföldi csapatok? – cincogja Littletop, a főgégér.

– Ütközik az anyja édes picsájába! Táncolni én is tudok – sziszegi Theresa. Most ő vezeti a hajót, nem a kormányosok és a navigátor.

– Meghibásodott a nyolcas generátor, túlterhelődött! – közli a rókadémon.

– Látom, vegyük lentebb, be ne süljön a vetítőfeje – morogja az Úrnő.

– Lassan újratölt az orrlöveg is, asszonyom – hallatszik egy örömteli hír.

– Kettő összeütközött – jelenti Mirr’Age. Theresa megemeli a hajót, a drenya felágaskodik, majd lefelé fordul, és máris a törp hajók alatt van. A tüzeink lőnek rájuk a holttérből, mint a bolondok. A korvettek két oldalról támadják a szakállasokat. Hamarosan újabb robbanások látszanak, gazdátlan lövegtornyok repülnek a magasba megroppanó hajótestekről. Percek alatt vége mindennek, a drenya pajzsai meggyengültek ugyan, de még állnak.

– Ez az, csajszi! – üvölti Csatacirkáló Sean. Körülbelül mindenki megvész a CIC-ben.

– Nyugi. Nyugi – lihegi Theresa. Úgy kapkodja a levegőt, mintha élő ember volna, és nem gép. – Szép, volt, hölgyek, urak! Keressetek túlélőket. Veszteség- és kárjelentést kérek.

– A K6 egység több találatot szenvedett. Segítségre van szükségük – jelenti Mirr’Age.

– Valamelyik korvett menjen és nézze meg őket. Egy másikat küldjük a lopakodó hajóhoz.

– Mi van az ismeretlen hipertéri belépővel? – kérdezi Sean.

– Nem találtuk meg, habár az egyik drónunknak van egy képe. Állítólag azelőtt észleltek valamit a kezelő fiúk, hogy a bombázók megjelentek – mondja a farkasfejű.

– Milyen hajó az, ami nem álcázómezős és lopakodó, mégsem látszik semmiféle szenzoron, és szabad szemmel sem vehető észre? – teszi fel a kérdést Theresa.

– Dimenzionális tengeralattjáró – mondja erre Sean.

– Hogy micsoda? – emeli fel a fejét a rókadémon.

– Ezt hívják bonyolult harchelyzetnek – véli Graun.

– Valahol a hangárfedélzetek sarkában porosodik négy dimenzionális kereső naszád. Mégis hasznukat vesszük? – gondolkodik Anup.

– Várj! – néz rá a kitsune – Van olyan űrhajó, ami képes mindenféle segédeszköz nélkül a dimenziókban ugrálni? Mágiát használ, vagy hogyan csinálja?

– Állítólag a dimenziók közti szubűrben halad. De ennek a pontos menetét sokan szeretnék tudni – felel rá Graun.

– Itt K4! Ismeretlen űrhajó jelent meg az égő lopakodó fregatt mellett, és tüzet nyitott ránk. Visszalövünk, de vontatjuk a sérült K6-ot. Erősítést kérünk!

– Interdictor, állítsátok le a rakétazavaró mezőt! Álljatok át hiperugrás blokkolásra – az Úrnő máris intézkedik.

- Az ismeretlen hajó elugrott – jelenti a szenzoros tiszt.
- Kérdés kicsiknek: hogyan közlekedett ez ki és be a rendszerbe? – gondolkodik Graun.
- Átcsúszott volna az ugrókapun valahogy? Most pedig megpróbál átvágni a szektoron, talán szub úrben jobban járható? – veti fel a trónörökös. Túl sok a feltételezés.
- Jól van. Azt hiszem, ideje végre eltűnnünk ebből a rendszerből. Ha ki tud vinni a sárkányunk, akkor majd vissza is tudunk jönni. A helybeliek már boldogulnak a maradék nyulakkal a bolygón – gondolkodik hangosan az Úrnő. Mindenki egyetért vele.

Ismeretlen űrhajó

- Az édes öreganyjukat, azt! Nem volt szó arról, hogy ezt az átkozott boszorkányt kell a fedélzetre venni – dühöng az első tiszt. Amilyen kicsi, olyan mérges az apró, sebhelyes arcú kobold. A dimenzionális tengeralattjáró fedélzetén most is félhomály uralkodik. Nehezen kivehetőek az alakok, de a csapat tagjai ismerik egymást már hangról, sőt akár szagról is. Amikor megláttak Dromát, azonnal eldöntötték, hogy nem fogják egymást a nevükön nevezni előtte. Az a jó, ha a nekromanta minél kevésbé emlékszik rájuk a meló végeztével.
- Ne aggódjatok, az első gyanús mozdulatra kivágom az űrbe. Mit gondoltok, miért van őringyósága az egyik dokkba szállásolva a két vérszívó kutyájával együtt? – feleli rekedt, bár-énekesnő hangján a kapitány.
- El nem tudom, képzelni, hogy a Herceg mit érezhetett, amikor meglátta – közli egy természetes lény, mély hangon. Úgy néz ki, mint egy két lábon álló gyík, első, hatalmas karjaira támaszkodik, mint valami gorilla. Ő a hajó főgépésze, és a komodus faj tagja.
- Gondoljatok arra, mennyi pénzt fizet ez a meló! – mondja nekik a kapitány, hosszú haját megsimítva. Két szarva és a farkincája világosan mutatja, hogy nem emberi lény.
- Mennyi pénzt fizet? Negyven Kriegmesser harci gépünk ment rá! És miért? Mert ezek nem egy részeges hadúr gyűlevészei voltak ám! Sem pedig egy töketlen bolygói kormányzat önszerveződő fegyveres bohócai! Ez egy drenya volt, egy istenverte drenya! Persze erről is elfelejtettek szólni. Alig maradt pár pilótánk – dühöng tovább az első tiszt.
- Én is tudom, képzeld! Hogy égnél a pokolban, Droma – sóhajt a kapitány.
- Van egyáltalán pokol, vagy azt is lerohanták a nyulak? – teszi még hozzá a nagydarab hulló, hogy oldja a komor hangulatot.

Epilógus

- Felséges Nagyuram, a jelentés szerint az Eal körül sajnos károkat szenvedtünk. Két hajónk elpusztult, egy kos és egy lopakodó fregatt. Droma úrnő szerencsére megmenekült! A tariai királyság száz stufija és nagyszámú dogzija szóródott szét a szektorban, zömükkel nincs kapcsolat – hangzik a hírnök szava. A fiatal tünde férfi kissé bizonytalanul beszél, de azért kihúzza magát.
- A primitívek dolga az, hogy vérüket adják annak a kéznek egy intésére, amelyik enni ad nekik – véli Melkar császár egyik tanácsadója.
- A tariai flotta húsz monitorát lötték szét a csatában. Két törp szupperromboló kizuhant a járatból, amikor elpusztították az ugrókaput. Egyikük egy aszteroida mezőbe rohant. A másik a Dominionnal ütközött. Mindkét romboló felrobbant. A Dominion is megsérült. Tircat úr pont a koshajón tartózkodott, így életét veszítette – folytatja a hírnök.
- Sajnálatos. Viszont a rettenetes törp veszteségeknek igazán örülök – jelenti ki Melkar császár, és int, hogy a hírvivő távozzon. – Ha építünk egy új koshajót, annak a neve legyen Othas Tircat. Tircat úr az életét adta, hogy helyrehozza a hibát, amit elkövetett, szóval megérdemli, hogy egy hajónk viselje a nevét.
- Apropos! – vesz át a Mindenség Nagyura egy poharat a szépséges rabszolganő által tartott tálcáról. – Mi a barbár dreadnought neve, aki ennyi koszos törptől szabadított meg bennünket?
- Elveszett Úrnőnek nevezik, Nagyuram – hangzik a felelet.